5. Årg. MAJ 1900. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

China Inlandmissionens skolhus i Chefoo.
(se sid. 47 och 48).

INNEHÅLL:

Den yttre missionens utveckling under det 19:de århundradet. — Åter vid kusten. — Axplock från T'ong-cheo-fu. — Bref från M. Svensson och E. Andersson. — För de unga. — Redovisning. — Program vid Sv. Missionen i Kina 13:de årsmöte.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Den yttre missionens utveckling under det nittonde århundradet.

Af *D. L. Pierson.*

Mission bedrefs visserligen och missionssällskap funnos, innan Carey seglade till Indien 1793, men hela den stora hednavärlden var nästan oberörd. Några ljusstrålar lyste i mörkret men tjänade endast till att låta natten synas ännu svartare och hoppet att skingra mörkret ännu svagare. Under de tio sista åren af adertonde århundradet uppväcktes mera missionsintresse, än som hade försports under de tio föregående århundradena. Under medeltiden hade församlingen kallnat; under den följande reformationstiden uppslukade teologiska strider det mesta af hennes kraft. Det adertonde århundradet utmärktes af väckelserna genom Wesley, Whitefield och andra och bar slutligen frukt i ansträngningar att föra den goda nyheten till jordens yttersta ändar.

Några kristna drefvos först att bedja om den Helige Andes kraft och om världens omvändelse. Följden häraf blef, både i Amerika och England, den öfvertygelsen, att, då denna kraft erhållits, den måste användas för vinnandet af det mål, Carey i sin ryktbara traktat framhållit: att väcka de kristna till insikt om deras förpliktelse att *begagna hvarje medel* för hedningarnas omvändelse. Men icke dess mindre, äfven sedan denne banbrytande missionär hade afseglat och London- och kyrko-missionssällskapen bildats, vägrade skotska presbyterianska kyrkans öfverstyrelse att åtaga sig verksamhet bland hedningarna.

I Amerika mötte tanken på »att sända evangelium till hedningarna knappt mindre motstånd. Strax innan detta århundradets början hade tre sällskap bildats för att uppväcka missionsintresset och att verka bland indianerna. Men det var ej förrän 1806, som Samuel J. Mills och hans vänner höllo sitt beryktade bönemöte, hvilket två år senare ledde till bildandet af »American Board».

De sju yttre missionssällskap, som funnos i början af århundradet, hafva nu förökats till öfver 500. Dessa representera hvarje kristen sekt och hvarje civiliserad nation icke endast i Amerika och Europa utan äfven i Asien, Afrika och på hafvets öar.

I mindre än tio hedniska länder hade evangelii budbärare gjort sitt inträde, då 1796 missionsskeppet Duff afseglade från England till Söderhafsöarne med London-missionssällskapets första trettio missionärer. Några mähriska bröder verkade på Grönland, Labrador, i Västindien, Surinam och södra Afrika; dansk-Halleska missionen arbetade i södra Indien och kungliga danska missionen på Grönland och i Lappland. Den holländska regeringsmissionen hade vunnit anhängare på Ceylon, de Ostindiska öarne, Sydafrika, och Carey var nära Calcutta, sysselsatt med att öfversätta nya testamentet till bengaliska. Sierra Leone, Formosa och Brasilien hade blifvit besökta men öfvergifvits. Med »hemmission» hade svaga försök skett i kolonierna och bland Nordamerikas indianer, men ännu hade man icke fått tillträde till Kinas stora, tillbommade rike. Japan blef icke öppet förrän omkring år 1860, och Korea var fullkomligt tillslutet ännu längre. Afrika var ett okändt land. I själfva verket funnos församlingar endast på några kvadratmil på kusterna af Asien, Afrika och Sydamerika. I våra dagar har världen tagits i besittning för Kristus, endast de inre delarna af dessa stora kontinenter hafva ännu icke nåtts af evangelii budskap. Missionsstationerna, som år 1800 icke uppgingo till 100, hafva förökats till mer än 25,000 stationer och utstationer.

När kyrkomissionssällskapet bildades 1799 och utsände sitt första upprop om arbetare, kunde ingen erhållas i England, och de voro tvungna att vända sig till Tyskland för att få sina första missionärer. Sedan dess har detta sällskap utsändt öfver 2,000 brittiska missionärer (missionärernas hustrur oberäknade). De 170 missionärer, som funnos 1800, hafva vuxit till en armé på 15,000.

Utgifterna för yttre missionen hafva naturligtvis på ett motsvarande sätt förökats. År 1800 belöpte sig de sju missionssällskapens årliga inkomster till cirka 200,000 kr., under det att kyrkomissionssällskapet ensamt under förra året fick mottaga nästan 8 millioner kr. och alla sällskaps inkomster stigit till mer än 56 millioner kr. årligen.

För 100 år sedan fanns på missionsfältet ingen enda kvinna med uppgift att besöka zenanor, sköta sjuka eller undervisa barn. Men nu finnas mer än 5,000 af dessa barmhärtighetens änglar, som inviga sina lif åt att lysa upp hem och hjärtan samt vårda sina olyckliga hedniska systrars och de försummade barnens kroppar och själar.

Läkaremissionen, som varit medel till att öppna dörrarna i Siam, Korea och andra länder för evangelium, var nästan okänd i Careys dagar. Men nu finnas mer än 500 läkaremissionärer (hvaraf en fjärdedel kvinnliga), som i främmande länder söka att rädda kroppar och själar. Mer än 200,000 patienter behandlas årligen på missions-sjukhus och dispensarier, och kroppens helande bereder ofta väg för själens, då alla andra medel att vinna tillträde till hjärtat misslyckats. En bildad hindu blef nyligen tillfrågad om hvad som kom honom att mest frukta för hans egen religions bestånd. Han svarade: »Vi frukta icke mycket edra skolor, ty vi behöfva icke skicka våra barn dit; vi frukta icke edra böcker, ty vi behöfva icke läsa dem; vi frukta icke edert predikande, ty vi behöfva icke lyssna därpå; men vi frukta edra kvinnor och edra doktorer, ty edra doktorer vinna våra hjärtan och edra kvinnor våra hem, och sedan dessa blifvit intagna, hvad hafva vi sedan kvar?»

Men knappast mindre inflytelserika än sjukhusen äro skolorna. Det finnes 22,000 sådana under missionärernas öfverinseende, och i dessa studerar en million ungdom kristna böcker, bibeln inberäknad.

Det har uppstått en armé af infödda predikanter och bibelkvinnor, hvilka icke funnos för 100 år sedan. Då uppgingo de infödda medhjälparne ej ens till

hundra. I våra dagar är deras antal nästan 65,000, hvaraf en tiondel äro ordinerade predikanter. Bland dessa infödda evangelister hafva varit män, sådana, som biskop Crowther i Afrika, Narayan Sheshadry i Indien, Josef Neesima i Japan, om hvilkas namn och verk det kunde skrifvas volymer. Hvarje trogen infödd predikant är ett mera verksamt medel att nå massorna bland hans landsmän än den vanlige utländske missionären. Han förstår deras svårigheter och fördomar, deras sätt att tänka och deras språk, såsom ingen vesterländing kan hoppas förstå dem.

År 1800 hade endast 7,000 infödda kommunikanter inskrifvits i protestantiska missionsförsamlingar. Nu äro kommunikanterna 1,300,000, under det att anhängarne hafva ökats från 15,000 till 3,500,000 — förutom de skaror, som hafva gått att mottaga sin lön.

Kristi evangelium har bevisat sig vara Guds kraft till frälsning och omdaning af män och kvinnor i hvarje nation under himmelen ända från de begåfvade hinduerna till de okunniga och sjunkna patagonierna.

Nutidens apostlar hafva visserligen icke tungomålens gåfva, men det oaktadt kunna människor af alla nationer i våra dagar få höra och *läsa* Guds ord på deras eget språk. Tryckpressen har gjort det möjligt att årligen utgifva sex millioner exemplar af den Heliga Skrift — flera, än som funnos för ett århundrade sedan! Brittiska och utländska bibelsällskapet ensamt utgifver för hvarje år så många biblar, att de kunde bilda en stapel så hög som Eiffeltornet. År 1800 hade endast $^1/_5$ af människosläktet Guds ord öfversatt på deras eget tungomål, nu har det blifvit tryckt på så många språk, att det kan nå $^9/_{10}$ af världens befolkning. Detta är en ovärderlig förmån för missionen, ty bibel- och traktatutdelning bidraga mycket till missionsarbetets utbredning och bestånd. Hade de holländska missionärerna gifvit folket på Formosa bibeln, som de kunnat läsa, skulle kristendomen icke dött ut, då fältet öfvergafs. Det tryckta evangelium kan äfven gå till länder, där ingen missionär har tillträde.

Nutidens förkunnare af evangelium kunna icke kroppsligen genom Guds Ande förflyttas, såsom Filippus, då han rycktes bort från den etiopiske hofmannen, men nutidens ångbåtar, järnvägar och bicyklar åstadkomma något liknande för nutidens evangelister. Förra tiders besvärligheter vid resor till lands och sjös erfaras sällan nu för tiden, och en missionär kan resa omkring jordklotet på hälften så lång tid, som åtgick för Carey att resa från England till Indien. Nutidens macedoniska rop komma samtidigt från hvarje land genom telegraf och telefon, och alla människoraser hafva blifvit mera intimt sammanbundna genom dessa världens nervtrådar.

Apostladagarnes gåfvor att bota sjuka hafva äfven i någon mån ånyo framträdt i den nyare läkarevetenskapen, som praktiseras af mången »älskad läkare» i hednaländerna.

En mängd andra uppfinningar t. ex. cameran, lätt flyttbara orglar, skrifmaskinen, fonografen — alla bidraga till att göra våra dagars missionsarbete mera utbredt och verksamt. »Jorden är Herrens och allt, hvad därpå är,» och världsalltets alla krafter borde spännas för hans vagn.

Sålunda hafva under det 19:de århundradet den kristna församlingens och de civiliserade regeringarnes ställning och åsikter undergått en genomgripande förändring. Missionssällskapen hafva ökats till ett medeltal af fem om året. Missionärerna hafva ökats hundrafaldt och missionens inkomster trehundrafaldt. Praktiskt taget hafva alla slutna dörrar i hednaländerna öppnats, och män och kvinnor i dessa länder hafva blifvit omvända till ett medeltal af mer än femtio om dagen (kommunikanterna voro förra året i medeltal mer än tvåhundra om dagen). Hela menigheter hafva blifvit omdanade, och blomstrande infödda församlingar, som själfva drifva hem- och utländsk mission, hafva bildats. Dessa förändringar hafva icke utförts af människor; de hafva åstadkommits genom den Allsmäktiges kraft. Människans del har endast varit att gå framåt i lydnad för Kristi befallning, följande molnstoden under bön och tro samt blåsande i evangelii basun framför fiendens fästen. Sålunda skall landet, som för länge sedan blifvit lofvadt åt Guds församling, eröfras i hans namn.

Åter vid kusten.

Med lifligt intresse emotsågo vi uppehållet i Peking. På intet sätt blefvo vi besvikna i våra förväntningar. Vi mottogos af den älskvärde och för sitt blindsystem namnkunnige mr Murray med familj, såsom hade vi varit gamla vänner. De bästa tillfällen yppade sig sålunda för oss att på nära håll se arbetet för de blindas undervisning och sysselsättning. Mr Murray har uppfunnit ett system för kinesisk blindskrift. Sedan detta under flera år pröfvats och genom sin utomordentliga enkelhet visat sin användbarhet, vidtog mr Murray nödiga ändringar, för att samma system äfven skulle kunna brukas för de seende. Vi hoppas att vid ett senare tillfälle litet utförligare få vidröra detta ämne.

Att denna uppfinning är af den största betydelse såsom ett kraftigt medel att sprida evangelium ibland Kinas okunniga millioner, torde emellertid vara utom allt tvifvel. Underligt nog har dock mr Murray, såsom mången annan uppfinnare, att kämpa emot grundlösa fördomar. Ett utbyte af de urgamla, komplicerade skriftecknen mot något så enkelt lättfattligt, som dessa punkter och streck, synes motbjudande för t. o. m. många missionärer. Det är dock anmärkningsvärdt, att oppositionen i regeln reser sig hos dem, som endast flyktigt hört om men ej tagit närmare reda på detta arbete. De varmaste sympatier vinnas ibland dem, som undersöka saken, och visst är, att »lifvets ljus» genom den af Gud väckta tanken och af honom välsignade verksamheten skall skingra mörkret ej blott, såsom hittills, hos jämförelsevis få blinda utan ock ibland den stora mängden af dem, som icke kunna läsa de kinesiska hieroglyferna.

I Peking äro de tvenne stora amerikanska missionssällskapen »American Board» och »Amerikanska Methodist Episcopalmissionen» kraftigast representerade. Den

förra missionen arbetar efter en mera omfattande plan, och den senare koncentrerar sin verksamhet till en så mycket som möjligt fullständig uppfostran och utbildning af infödda kristna. Londonmissionen jämte några öfriga missionssällskap arbetar dessutom i Peking.

Helt undangömdt, men under mycken välsignelse ofvanefter, verkar en norsk broder Eriksen uti en af Pekings större förstäder. Han höll just på att »utvidga rummet för sitt tjäll och spänna ut dukarne för sin tälthydda, så långt han kunde», då jag besökte honom. Herren har utvidgat hans gränser bland kineserna; gifve han nu ock ständigt allt flera inom dessa gränser. Denne broder underhålles från Norge och står i någon mera oberoende förbindelse med »Christian and Missionary Alliance» eller, såsom den ock kallas, »Simpsonska missionen».

En vacker novembermorgon begåfvo vi oss på väg till järnvägsstationen och det under ganska egendomliga känslor. De tusenåriga fortskaffningsmedlen skulle nu utbytas mot ett järnvägståg. Trots det att någon poletteringsanordning ej ännu kommit till stånd och järnvägen därför ej ikläder sig något ansvar för resgods, gick det tämligen lätt att få det ordnadt med våra saker; själfva fingo vi ock utmärkt bekväma platser. Kineserna sköta sig redan förvånande bra såsom järnvägstjänstemän. Folket i allmänhet synes ock numera vant vid det vidunderliga lokomotivet. Många lustiga episoder berättas om lokomotivens introducering i landet. En beskedlig, intet ondt anande kines stod t. ex. en dag mycket nära och beskådade maskinens underbara konstruktion. En gäll hvissling och — vår vän höll på att stupa omkull af förskräckelse, efteråt mumlande något om att »de borde säga till, innan de skrämma ihjäl folk».

I Tien-tsin blef det kvistigare att få reda på sina tillhörigheter. Både sinnesnärvaro, bestämdhet och tålamod behöfs, om man ej plötsligt skall förlora sina effekter. Bestämdheten måste t. o. m. ofta taga form af eftertrycklig stränghet, så öfverhopas och kringrännes man af förtjänstsökande bärare och rickshawmän.

Under en veckas väntan i Tien-tsin på ångbåt till Chefoo sågo vi mest af arbetet bland unge män. I Tien-tsin äro ej mindre än nio högskolor eller universitet förlagda. Studentskaran är stor och tillfällena många att vinna Kinas framtid för Jesus. Både K. F. U. M. och en fristående verksamhet har i Guds hand fått vara till stor välsignelse på detta fält. Därom mera i marsnumret af Förbundstidningen.

Sent en stjärnklar kväll, just som vi ändrat kurs och från det öppna, brusande hafvet styrde in emellan några holmar, sågo vi Chefoo framför oss. De många ljusen i staden lyste klart mot den bergiga bakgrunden, strålkastarne från de i hamnen liggande örlogsfartygen upplyste det mörka vattnet, och i skenet däraf sågo vi en massa småbåtar komma mot oss. Kineserna hade hört signalen från vår båt och voro ej sena att ro ut på strömmen för att mottaga de passagerare, som ville komma i land. Vi föredrogo att ej gå i land förrän följande morgon, då C. I. M. sanatorium, dit vi voro på väg, ligger en half timmas väg från staden.

Chefoo, såsom de flesta kuststäder af någon betydenhet i Kina, har tvenne stadsdelar, en europeisk och en kinesisk. Vore det ej för den orientaliska byggnadsstilen, kunde den utländska stadsdelen vara hvilken liten europeisk, för att ej säga svensk, badortsstad som helst. De små kullerstensgatorna mynna helt plötsligt ut vid hafsstranden, i den mjuka sanden och friska sjötången. Duggregnet från de hvitskummiga vågorna stänker långt upp på trottoiren.

Förutom det omnämnda sanatoriet har C. I. M. sina stora skolor för missionärernas barn förlagda i Chefoo. Af nedanstående teckning synes gosskolan längst nere vid stranden. I denna rymmes omkring ett hundra helpensionärer, och är under de flesta terminer hvarje plats upptagen. Till vänster bland träden ligger den förberedande skolan med alla småttingarne och längre upp på bergsluttningen flickskolan, sanatoriet och sjukhuset.

Tacksamheten till Herren för dessa skolor, där barnen erhålla både kostnadsfri undervisning och inackordering, är allmänt känd och erkänd bland missionärerna. C. I. M. har varit i stånd att ordna på dylikt sätt genom en för ändamålet skänkt större penningsumma. Gifvaren är nu i härligheten; han skall af Herrens hand mottaga med samma öfverflödande mått, som han själf har mätt.

Blott ett stenkast från småbarnsskolans trädgårds grind sköljes den fina snäcksanden af hafsvågorna. Bland annat roligt därnere kan man skrifva så vackert i den fuktiga, mjuka sanden och så komma vågorna och skölja bort skönskriften.

Då jag en dag såg detta, kom jag så lifligt att tänka på de allvarliga orden: »De skola varda skrifna i sanden». Spårlöst skola deras namn försvinna, hvilka endast haft dem skrifna på jorden, men outplånliga äro deras namn, hvilka äro tecknade på Herrens, vår Guds, händer.

Såsom en viktig faktor i gossarnes uppfostran ingå lekar och olika sportöfningar. På rasterna och om eftermiddagarna är hela pojkskaran ute på stora planen och spelar cricket eller sparkar fotboll. Sommartiden är roddsport och simning mest fängslande.

Med vänlig omtänksamhet för gästernas trefnad i sanatoriet, som är beläget bredvid flickskolan, är musikskolan med sina fem ständigt anlitade pianon förlagd afsides.

Uppbrottet efter höstterminens afslutning var synnerligen lifligt. Många af barnen fingo resa till sina hem för att fira jul i kretsen af sina anhöriga. Det är uppfriskande att tänka på dessa missionärsbarn, hvilka ej sällan gå i föräldrarnas fotspår och blifva goda Jesu Kristi stridsmän. Flera af de bästa missionärerna i Kina f. n. äro barn till banbrytarne här ute, hvilket faktum talar godt ej blott om föräldrarna och barnen utan ock om arbetet och kineserna.

* * *

I Shantung har under sista tiden ganska mycken oro varit rådande i och omkring provinsens hufvudstad. Man anser, att dels katolikerna och dels järnvägsbyggande tyskar gifvit anledning till de upprepade uppploppen och den svåra förföljelsen emot de kristna. Några hafva blifvit mördade och många familjer plundrade på sina ägodelar och fördrifna från sina hem. När vi intet kunna *göra*, endast lifligt känna för våra förföljda trosbröder, är det godt att få bedja Herren infria sitt löfte och låta »saligheten och Guds ande hvila öfver» dem.

Det förra våren utfärdade kejserliga ediktet, hvari katolska missionärer tillerkännas mandarinvärdighet i samma grad, som dessa besitta prästerlig värdighet inom sin kyrka, låter mycket tala om sig i dessa dagar. I höst ha de större protestantiska missionssällskapen erhållit samma erbjudande för sina missionärer men på det bestämdaste

afböjt anbudet. Lika betecknande som tilltvingandet af den beviljade rättigheten är för katolikernas sätt att bedrifva mission är protestanternas afböjande karakteristiskt för den *i stort* gemensamma andan ibland dem.

»Rätt *skall* utgå ibland hedningarna!»

Ganking den 23 dec. 1899.

Joh. Rinman.

Från missionsfältet.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Den 24 januari 1900.

Jul och nyår äro nu förbi och det kinesiska nyåret för handen.

Om Herrens nådelöften vilja vi sjunga. Evig som hans nåd är hans trofasthet. Fälten hvitna. Likt samaritiskan låta många »sin kruka stå» för att fråga efter det ännu nödvändigare. Men hvar äro nu skördemännen? Ja, den frågan är gammal som kristendomen själf. O, att dock de, »som ingen lejt», ville rycka upp i leden! Nöden och behofven äro lika stora som på Jonas tid i Ninive. Må ingen likt honom fly undan!

I likhet med föregående jular samlades vi på juldagsmorgon till otta kring klädd gran i upplyst kapell. Hvarje plats var upptagen, och många nya vänner, som vi erhållit genom opiumasylverksamheten, voro närvarande. Som julafton inföll på en lördag, hade vi möten båda dagarna såväl inne som ute i staden. Här var lif och rörelse i hvarje vrå. Där hölls ett möte med nykomna kvinnor, för hvilka kristendomens ABC förklarades, här ett med mera försigkomna, där drogs på dragspel och sjöngos sånger för opiumpatienterna, här stod gamle gubben Ma med en liten åhörareskara och predikade »himlaord, som jag gör hemma i min by.» Dessemellan hade vi de ordinarie mötena.

O, så välsignadt att få så ut den goda säden! Om du, käre unge broder där hemma, visste våra fröjder, skulle du helt visst gärna deltaga i våra *(korta, lätt öfvergående)* lidanden. Själfva julafton voro vi församlade som en familj, enskildt. För alla präktiga julgåfvor, våra kära vänner tillsändt oss, få vi på detta sätt tacka offentligt, och hoppas jag få tid att skrifva enskildt till en och hvar. Gud välsigne eder och löne eder! Annandag jul hade vi julfest för skolflickorna, som då fingo tända ljus i granen, läsa upp bibelspråk, sjunga, höra en berättelse, få té och kakor samt »framför allt» sina julgåfvor hemifrån. Må tro, de voro glada! De äro ju inga »naturbarn» som andra länders, utan »civiliserade» små flickor, men inte äro de bortskämda med sådan vänlighet. Och de förtjänade uppmuntran de små barnen, ty snälla, ordentliga och flitiga äro de, *utan undantag*, pris ske Gud! Fjärdedag jul skulle jag ut på långresa. Först gällde besöket *Han-ch'eng*. Där firade jag nyår med systrarna och hade möten med kineserna på söndagen. För sex år sedan, då jag första gången besökte den staden, fanns föga utsikt för oss att kunna komma in i densamma. Nu finnes där en treflig missionsstation, verksamhet i gång och såväl döpta som icke döpta troende. Broder Robert Bergling har kämpat, lidit och segrat för denna plats.

Efter att hafva passerat Gula floden och kommit in i provinsen Shansi, kom jag först till *Ho-tsin*, en af China Inlandmissionens stationer och Rob. Berglings nyckel till Han-ch'eng. Mr Mc Conell hade särskild uppmuntran ibland köpmännen, en annars svårnåelig klass. Ett par tre stycken inflytelserika sådana voro mycket hoppgifvande. Bland landtbefolkningen finnes ock en liten skara troende.

Påföljande söndag tillbringade jag i byn *Pei-chuang*, där vår mission har ett hus. Lokalen var fylld af män, kvinnor och barn, och på aftonen hade jag »husförhör» med dem. De flesta repeterade ur Jesu bergspredikan, denna »skatt af saligheter», och stor blef därför såväl min glädje som förvåning, då turen kom till en ung hustru, som döptes i Han-ch'eng i höstas, och hon sade: »Jag har läst i Efeserbrefvet: »Tagen därför på eder hela Guds vapenrustning» etc. Sådant vittnade om klokhet och förstånd. Det var roligt att sedan gå omkring i deras stugor och hälsa på dem, klappa deras barn, smaka på deras bröd, dricka deras té, äta deras frukter och höra på deras bekymmer. Herren har »de sina» där.

Sedan kom jag till *I-shï*, där goss- och flickskolorna voro i gång. I sällskap med Anna Janzon begaf jag mig påföljande dag till Üin-ch'eng i och för finansmöte. Där gå alltid dagarna fort, ty man har så mycket att uträtta där. Våra tankar sysselsätta sig mycket med det ämnet, huru vi skola kunna bedrifva det största möjliga arbete med de minsta möjliga utgifter, ett ingalunda lättlöst problem. Att t. ex. till fots tillryggalägga långa vägsträckor, då ens egen kassa ej räcker till att betala för vagn eller riddjur, menas ofta detsamma som att förspilla tid, komma fram uttröttad och oduglig för arbete och blir därför liktydigt med att bränna ljuset i båda ändarna.

Sedan jag lämnat Üin-che'ng, kom jag först till *Haicheo*, där det var mycket kärt få se syster Frida Prytz på bättringsvägen efter två månaders sängliggande i nervfeber. Herren behöfver henne ännu.

Till sist kom jag under min resa till *P'u-cheo-fu*, där Henrik Tjäders vän, evangelisten *Kung*, bor i vårt hus. Dit kommo på söndagen omkring 50 personer från olika byar, af hvilka de allra flesta varit, som profeten säger, »fulla af österland», Es. 2: 6. Det var mycket kärt få förmånen tillbringa en söndag tillsammans med dem.

Till slut kom jag hem, den bästa platsen af alla! Här är fullt af opiumpatienter. Efter det kinesiska nyåret ämna vi öppna goss-skola. Omkring 10 gossar äro redan anmälda.

Af hvad jag nu skrifvit finnen I, kära vänner, att Guds verk ej står stilla. Låtom oss ej heller gifva oss någon ro, till dess Herrens lof varder fullkomnadt!

August Berg.

I-shï

den 24 januari 1900.

Älskade trossyskon!

Guds frid!

Då vi just slutat ett arbetsår, (vi följa nämligen med den kinesiska tidräkningen, och deras nyår inträffar den 1 februari) känner jag mig manad att sända en hälsning till de vänner, som i »Sininis Land» följa oss härute i kärlek och förbön. Alla våra skolbarn hafva rest till sina hem för några veckor, också vår kinesiska lärare är ledig,

och vi hafva ovanligt tyst och stilla omkring oss. Kvinnorna äro också så upptagna i sina hem denna tid med att sy kläder m. m.; hvarje medlem i familjen måste hafva något nytt plagg till nyåret. Det är därför ej heller mycket lönt att besöka dem, förrän nyårsvisiterna börja, då komma de i skaror både unga och gamla.

Herren har under det förflutna året bevisat oss så mycken godhet och välsignat oss här, hvarom I delvis hafven hört af bref från syster Anna Janzon. Många nya hem hafva öppnats för evangelium, och en liten skara har genom dopet upptagits i församlingen här. Om också fienden på många sätt sökte att skada och förhindra oss, har dock ljuset trängt undan mörkret i ej så få hjärtan, och Guds lefvande ord födt dem på nytt till ett lefvande hopp. Ära vare Gud! Det synes mig mer och mer underbart, när en själ verkligen kommer ut från hedendomens mörker till Guds härliga ljus i Kristus Jesus, så djupt okunniga och i synd nedsjunkna som de äro, men Guds ord »går ut segrande och för att segra». Tack och lof!

Under julen hade vi glädjen att se ganska många kinesvänner hos oss. De kommo från byarna, ända till 4 mil aflägsna, för att fira »Jesu födelsedag», som de säga, och vi hade omkring 70 personer under vårt tak ett par dagar. Det var stor julglädje för oss att tillsamman med alla dessa få prisa och lofva Gud för Jesus, världens ljus, som kommit för att »upplysa alla människor» och nu också lyst upp många af dessas hjärtan och lif, så att deras ansikten lyste af frid och glädje. *Alla* de församlade voro nog icke lefvande Guds barn, men de hade mer och mindre kunskap om sanningen och ville veta mera. Måtte Jesus få dem *alla* till byte!

Våra små skolbarn (vi hafva denna termin haft 15 gossar och 9 flickor) hade också en liten fest med julgran och gåfvor, hvilket gladde dem mycket. Vi hafva stor orsak att tacka Herren för den förändring till det bättre, som under vistelsen här försiggått hos många af dem; ja, vi hafva hopp om att några äro verkligt födda på nytt. De behöfva mycken hjälp i förbön, att utsädet ej må blifva förkväfdt, då de återvända till sina hem, en del ännu bedniska.

Vår evangelist har också i vinter haft opiumasyl i en by i närheten af Uan-ts'uen, där mellan 40—50 män och ett 10-tal kvinnor vant sig af med opium. Vår bibelkvinna var också där för att undervisa kvinnorna, under det att vi systrar gjorde kortare besök. Då jag kort före jul vistades där några dagar, var det särskildt roligt att se dessa kvinnor, alla glada och lyckliga öfver att snart varda befriade från sitt slafveri samt med stort intresse lyssna till Guds ord. En äldre kvinna öfverraskade mig med en liten anmärkning, då vi tillsammans läste Joh. 15, om vinträdet och grenarna. Hon vände sig till en annan kvinna och sade: »Ser du, det är med oss alldeles som med en sådan där vinträdskvist, om du bryter utaf den, är den inom kort alldeles torr och död, och om vi lämna Jesus och ej förtrösta på honom, går det icke för oss att lämna synden, vi hafva ingen kraft därtill. Jag blef så glad att höra, det hon så lefvande fattat denna sanning i sitt begrepp; måtte hon också i sitt hjärta få *erfara* lifsgemenskapen med Jesus! De hade lärt sig flera sånger och bibelord utantill samt voro trägna i att bedja till Gud, att han skulle förändra deras hjärtan och frälsa dem. Ja, detta är de små ljusglimtar, jag sett och nu meddelat, för att I med oss måtten tacka Herren. Också mörka sidor finnas att framdraga, men det är godt att ej för mycket tala om eller se på satans verk i denna värld, det är alltför väl bekant och är så uppenbart. Vi vandra i tro och lefva af tro och *veta*, att Jesus öfvervunnit mörkrets makter och sitter på Fadrens högra hand och *väntar*, »tills alla hans fiender blifvit lagda under hans fötter».

Jag läste härom dagen ett yttrande af en Herrens tjänare, som är mycket beaktansvärdt. Han sade: »Det är länge, sedan jag upphörde att bedja: 'Herre Jesus, förbarma dig öfver en förlorad värld!' Jag minnes den dag och timme, då jag tyckte mig höra Herren förebrå mig för en sådan bön och säga till mig: »*Jag har haft* förbarmande med en förlorad värld, nu är det *du*, som bör hafva förbarmande.»

Ja, må Kristi kärleks tvingande makt mer och mer få fylla våra hjärtan, att också vi bli villiga att »gifva ut våra lif» för en förlorad värld, för hvilken frälsning finnes genom Jesus Kristus. »Hvar syndare kan frälsas. — Den salig är, som tror.» Tacken också Herren för att han bevarat oss på alla resor samt låtit oss få vara friska hela detta år och försett oss med allt, hvad vi behöft. Ja, »lofva Herren min själ, och förgät icke, hvad godt han dig gjort hafver!»

Till de vänner, som så vänligt tänkte på mig med gåfvor i jullådan, och som jag ej ännu hunnit personligen skrifva till, får jag härmed sända ett varmt *tack för allt!*

Kämpen med oss i bön, att vi och de troende bland kineserna »må bestå fullkomliga och uppfyllda i allt, som är Guds vilja».

Eder i Herren förbundna
Mina Svensson.

Hai-cheo

den 2 december 1899.

Dyra vänner i Herren!

Guds frid!

»*Som din dag är, så skall din kraft vara.*»

Gud håller sina löften och bär igenom svårigheter af både ett och annat slag. Det gör han för oss öfverallt, men kanske vi hafva lättare att *se* det härute än där hemma. Guds beskydd blir ofta så påtagligt här, att det ej kan bortresoneras. Jag brukar ofta säga till kineserna: »I ären rädda för mig, en ensam kvinna, men jag är ej rädd att vistas alldeles ensam bland eder, så långt från fädernesland och vänner; hur kan det komma sig, tron I? Jo, de tro, att det är, emedan Gud beskyddar mig.

Stackars kineser, regn har ej fallit på långa tider, och det är fara värdt, att höstutsädet alldeles går förloradt. Hungersnöd befaras och brödprisen hafva allaredan stigit ofantligt. Herren bevare dem och oss att behöfva gå igenom en hungersnöds fasor. Vägarna äro så osäkra, och då jag var uppe i Me-ti, hörde jag nästan dagligen tjuf- och röfvarhistorier.

Denna höst har jag varit uppe i Me-ti ensam, men jag har haft en särdeles lycklig tid och uppmuntran i flera afseenden. Me-ti är Fredrikas f. d. station, och hon har arbetat där omkring 3 à 4 år. Just innan hon reste,

döptes förstlingskärfvarna där, 4 män. Två af dessa hafva gjort oss stor glädje, två däremot sorg. Alla dessa fyra hafva genom Fredrika Hallin blifvit afvanda från opiumbruket. En af dem har återfallit i denna synd. Jag tyckte det var ganska lärorikt se, hur det gick till. Han är snickare och hade, trots han kände, att det ej var rätt, åtagit sig snickeriarbete vid uppbyggandet af ett tempel. Han tyckte sig ej kunna bedja till Gud, under det han byggde på ett afgudatempel, och då hans kamrater sågo, att han slutat bedja, sade de: »Nu se vi, att du ej längre bryr dig om den där läran, nu kan du också gärna röka litet opium.» Först lydde han dem ej, men så blef han sjuk och frestades starkt att röka, och nu föll han i frestarens snara. Stackars man, han såg olycklig ut.

Januari 1900. Ja, nu ha Sigrid Engström och jag allaredan några veckor varit nedflyttade hit till Honan. Detta är vår missions första station i Honan. Sedan vi kommo hit (2 dagar före julafton), hafva vi haft så mycket folk. Kvinnor och barn hafva hommit och gått hela dagarna. Vid aftonbönen ha vi mellan 30 och 50 män hvarje afton.

Vi äro långt aflägsna från alla våra syskon och behöfva i särskildt mått edra förböner. Bed, att vi måtte personligt lefva i förtroligt umgänge med Herren, att han må hafva tillfälle både att tukta och välsigna oss, sitt dyra namn till pris!

I Herrens tjänst förbundna
Emma Andersson.

Från fröken af Sandeberg har ett längre bref ingått, som kommer att inflyta i juninumret.

För de unga.

Prisutdelningen i skolorna, vid Chefoo.*

Den efterlängtade dagen för prisutdelningen var inne. Vågorna bröto sig skummande hvita mot hafsstranden nedanför den stora, ståtliga skolbyggnaden med sin långa fönsterrad och sina stora, mot hafvet vettande verandor. Ute på redden lågo en mängd ångbåtar, en af dem skulle samma afton afgå och medföra en hel mängd småttingar, som ett par snälla lärarinnor lofvat följa till Shanghai, den stora staden söderut, där deras pappor eller mammor skulle möta för att föra dem hvar och en till sitt hem i det inre af landet. Flera föräldrar hade dagarne förut kommit till Chefoo och tagit in på det trefliga sanatoriet för att öfvervara högtidsdagen i skolan och sedan taga sina små med sig hem. Tänk också hvilka julferier — två och en half månad långa! Det behöfs tid, när man skall resa i Kina, och så voro sommarferierna så mycket kortare. Luften är skön och sval vid hafvet, därför kan man läsa största delen af sommaren, synnerligen då man har den förmånen att få uppfriska sig med bad, ibland t. o. m. tre gånger om dagen, och dess emellan företaga båtfärder med ty åtföljande kapprodder.

Kappsäckar och koffertar voro packade. Det gällde att komma ihåg allt, som skulle göras före prisutdelningen, ty omedelbart därefter skulle det bära af till hafsstranden, där båtarne lågo färdiga för att föra en hel liten skara ut till den stora ångaren.

Klockan slog tre, och till stora goss-skolan kommo uppmarscherande alla småttingarne från förberedande skolan och de fyrtio flickorna från flickskolan, som ligger litet högre upp mot bergsluttningen med samma härliga utsikt öfver hafvet. Gossarne, åttio till antalet, hade redan tagit plats i stora salen.

På katedern stod ett bord med röd duk, och därpå lågo uppradade böcker, pennor, sykorgar och andra nyttiga saker. Barnens vän, den gamle doktorn med det långa, hvita skägget, hade lofvat dela ut prisen, och då visste man, att den stunden skulle blifva lika rolig som värd att minnas.

Han började med att fråga, om alla barnen hade klart för sig, hvarför de gingo i skolan, samt sade, att detta var, för att de skulle fostras till nyttiga män och kvinnor, hvilkas lif genom Guds nåd skulle blifva till största möjliga välsignelse. Han berättade sedan om en liten lat gosse, som önskade, att han varit tvillingbror till Adam, ty då hade han bestämdt sluppit både lärare och läxor samt att gå i skolan. Detta allt skulle väl ingen af eder vilja slippa? En natt vaknade den lille gossen med ett ångestskri. Han hade drömt, att han för sin lättjas skull var dömd att tillbringa hela sitt lif i en stor mörk bergsgrotta, dit aldrig en ljusstråle kunde tränga in. Milsvidt sträckte sig de långa gångarna in i berget; han skulle aldrig mer komma ut i dagsljuset och aldrig mer behöfva öppna en bok. Han vaknade i den mörka natten med kallsvetten på pannan; o, om det blott vore morgon och han finge skynda till skolan. Efter denna dröm blef den late gossen en af de flitigaste i hela skolan.

Doktorn nämnde något mer om drömmar, huru Herren Gud ibland begagnat dem för att uppenbara sin vilja. Han påminde om Jakobs stege, som säkerligen mången gosse skulle hafva velat klättra upp för, om bjuggbrödskakan, som rullade från midianiternas läger och stötte omkull tälten, och sade, att af den kakan skulle nog många pojkar vilja hafva en bit, om de däraf kunde blifva starkare. Vidare talade han om huru Herren framför allt önskar att se oss glada och lyckliga uti lydnaden för honom, och huru vi genom tacksamhet och glädje sprida lycka omkring oss och själfva blifva lyckliga.

Sedan barnen sjungit några julsånger, ropades namnen upp på de barn, som erhållit premier, och under de andras dånande handklappningar fingo dessa, en och en, gå fram och mottaga sitt pris. Till sist kom det bästa af allt. Ett vackert silfverur med kedja i rödt fodral skulle gifvas åt den gosse, som under året ådagalagt det bästa uppförandet. Några dagar förut blefvo alla gossarne helt plötsligt inkallade i stora salen och där tillfrågade, hvilken af kamraterna, som de ansågo värd detta hedderspris. Alla voro af samma mening, att en af de äldsta gossarne, som just skulle lämna skolan, var värd denna utmärkelse. Under kamraternas jubel fick han i dag gå fram och mottaga uret ur doktorns hand.

»En framtid hafver fridens son.» Herre, gif din frid åt dessa unga och bevara dem däruti, så skall deras framtid blifva ljus och andra skola välsignas genom dem!

Elin Rinman.

* Skolorna i Chefoo äro egentligen grundade till förmån för missionärernas inom China Inland missionen barn.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* A. HYLANDER, *pastor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.*

AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april månad 1900.

N:o		Kr. Ö.
327.	Gen. A. R., Forserum	10: —
328.	Skörden från den 4:de månaden fr. E. L., Norrköping	46: 06
329.	Kollekt i Mariestad den 20 mars gen. C. O.	20: 41
330.	C. L., Mullsjö gen. A. H.	5: —
331.	Kollekt i Rörets missionshus gen. E. S. H., Sandseryd	26: 22
332.	Fru L., Skärstad	60
333.	Gen. N. O., Huskvarna, M. L.	5: —
334.	Sparbössemedel gen. d:o fr. J. J., Brunnstorp	6: 10
335.	Från vänner i Huskvarna gen. d:o	68: 00
336.	Ur Emmys sparbössa gen. d:o	90
337.	Från vänner i Smålands Taberg gen. H. P.	3: —
338.	Gen. G. L., Malmbäck	5: —
339.	Gen. A. B., d:o Vigselgäfva	10: —
340.	Ur A. B—s sparbössa	1: —
341.	Från syföreningen vid Vadstena Hospital	10: —
342.	Kollekt i Tjungutorp gen. M. E. B., Ödeshög	6: 50
343.	D:o i Bultsbol gen. d:o	5: 22
344.	D:o i Ödeshög gen. d:o	8: —
345.	Från F. P. gen. d:o	1: —
346.	Ch. A., Vadstena	5: —
347.	För transmission till G. A. Stålhammar	711: 75
348.	Ur A. F. T—s sparbössa	50: 60
349.	Tackoffer 1 Petr. 5: 7	50: —
350.	En vän i Vexiö	30: —
351.	1 Krönikebokens 16: 23. 24	300: —
352.	Sparbössemedel från en 5-årig flicka gen. S. S.	5: —
353.	Från fru Modligs sterbhus gen. fru B., Uppsala	32: —
354.	Kollekt gen. L. J., Flättinge, Lyckås gård	5: —
355.	Från d:o	50: —
356.	Från Östergötlands Ansgariifören. gen. C. O. K. till Li Shang-fongs underhåll	200: —
357.	Behållning af Dagens lösen: afbet. för Kao gen. C. O. K.	100: —
358.	Från C. O. K., tionde för underhåll af bibelkvinna	50: —
359.	M. Ö., Sorsele	10: —
360.	K. E. B., Göteborg	3: —
361.	Noglarps Jungfruförening gen. C. E. B., Björkö	50: —
362.	W. W., Helsingborg	150: —
363.	E. D.	25: —
364.	E. D., till julklappar	25: —
365.	Från en sjuk kvinna till Nya Testamenten gen. G. H.	40: —
366.	Auktions- och sparbössemedel fr. Mora gen. M. S.	236: 50
367.	J. K.	10: —
368.	Från vänner i Eksjö gen. C. G.	8: 03
369.	„ d:o d:o gen. S. J.	7: —
370.	Sparbössemedel fr. Mellby gen. J. A. J.	71: —
371.	Kollektmedel fr. Forserum gen. A. R.	17: —
	Transport kr.	2,479: 89
372.	Onämnd, Huskvarna	5: —
373.	Månsarps Jungfruförening gen. H. P.	23: —
374.	Onämnd, Skillingaryd	5: —
375.	J. G., Grytås	5: —
376.	Tofteryds missionsförening gen. J. C.	10: —
377.	Från Röret Sandseryd gen. S. S.	5: —
378.	D:o Norrahammar d:o d:o	6: 33
379.	D:o Huskvarna d:o d:o	5: —
380.	D:o Ekeryd d:o d:o	12: 19
381.	D:o Jönköping d:o d:o	8: 50
382.	Sparbössemedel från Ingelstorp gen. F. M.	30: —
383.	Kollekt i Randsfjord gen. R. B.	17: 61
384.	Tillkomna sparbössemedel fr. Mora gen. M. S.	7: 60
385.	R. P., Linde	50: —
386.	O. v. F., Stockholm	10: —
387.	Gen. V. G., Vårdsberg, Linköping	20: —
388.	»Den 19 april»	300: —
389.	Redbergslids syfören. gen. P.	20: —
390.	A. A., Lafallet, Hofva	2: —
391.	Gen. A. S., St. Mellösa	30: —
392.	D:o K. O. A., Risinge, Finspong	25: —
393.	En vän till S. M. K. Es.	10: —
394.	N. A. R., Sorsele	9: —
395.	Onämnd, Joh. 10: 16	10: —
396.	Lindes syföreningar gen. N. S., Vedevåg	75: —
397.	Frakt till jullådan fr. A. A., Norrköping	5: —
398.	Ett löfte fr. A. B., Malmbäck	10: —
399.	Kollektmedel genom A. L., Öfverrum	8: —
	Summa kronor	3,204: 12

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och hvilken vill nu i dag frivilligt fylla sin hand åt Herren? 1 Krön. 29: 5.

Program

vid »Svenska Missionens i Kina» 13 årsmöte Kristi himmelsfärdsdag.

Kl. 11 f. m. i *Kyrkan vid Floragatan.*

I. Inledning af Ordföranden.
II. Utdrag ur årsberättelsen.
III. Missionär R. Bergling.
IV. Missionärsafskiljning.
V. Kl. 2.30 e. m. Gemensam middag.
Kl. 6 e. m. i *Blasieholmskyrkan.*
VI. Meddelanden från missionsfältet af Sekr.
VII. Missionär A. Hahne.
VIII. Missionsföredrag af Docent A. Kolmodin.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co 1900.

5. Årg. JUNI 1900. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Missionär Hugo Linder.

Fru Naëmi Linder, född Sjöberg.

INNEHÅLL:

Ett evigt tecken. — Svenska Missionens i Kina 13:de årsmöte. — Redogörelse öfver »Svenska Missionens i Kina» verksamhet under arbetsåret 1899. — Revisionsberättelse. — Hafva våra förväntningar blifvit besvikna? — Jesus min Jesus. — Bref från Jane af Sandeberg, Frida Prytz, Sigrid Engström och Mary Ranisten. — Världsmissionskonferensen. — Om bönen. — Missionärerna. — Ombud i landsorten. — Redovisning.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Ett evigt tecken.*

Det Herrens ord, hvarmed vi skulle vilja inleda denna årshögtid, återfinnes hos prof. Esaias i det 55 kap., där det i slutet af den sista versen säges: »*det skall vara Herren till ett namn, till ett evigt tecken, som icke skall utplånas*». Det är om missionen profeten säger detta, syftande på den förvandling, som Guds ords utsäde på jorden skulle åstadkomma, och hvilken han målar med de betecknande orden: i stället för törne skall cypress uppväxa, och i nässlans ställe skall myrten uppväxa. Och *detta* skall vara för Herren till ett namn, ett evigt tecken, som icke skall utplånas. I stället för syndens törnen och nässlor skola fridens cypresser och kärlekens myrtenträd uppväxa — strid och kif skola lämna rum för rättfärdighet, frid och fröjd i den Helige Ande. Sådant är det eviga tecken, som Herren utlofvat, hvarmed han skall kännteckna sitt verk, ty profetens ord här äro ett Herrens missionslöfte, som skall uppfyllas och redan har på mångfaldigt sätt uppfyllts. Herrens ord kommer icke fåfängt tillbaka utan fuktar jorden och gör henne fruktbar, och vi kunna i dag tacka Herren, att äfven i Kina detta himmelska utsäde börjar visa sina frukter, om det än med afseende på detta fält måste sägas, att det ännu blott är den första vårgrönskan, som börjar visa sig än här och än där — visst är, att äfven i Kina Herren skall låta cypress uppväxa i törnets och myrten i nässlans ställe, ty hans löfte är att göra sitt folk till ett namn och till ett lof på jorden. (Zef. 3: 19. Jer. 13: 11.)

Det var ju icke länge sedan så i Kina, att man kunde med Job säga, då han bittert klagar, att han icke kunde finna sin Gud: »går jag öster ut, är han ej där, och väster ut förnimmer jag honom icke, norr ut skönjer jag ej hans spår» (Job 23: 8.) Men, lofvad vare Herren, i dag kunna vi i sanning säga, att Herren går fram i Kina, öppnande trons dörrar och låtande heden fröjda sig och det torra landet glädja sig, ty dessa skola se Herrens härlighet, vår Guds prakt (Es. 35: 1, 2). Herrens löfte är, att både cypress och bok och lönn skola pryda hans helgedom, och sina fötters rum skall han göra härligt (Es. 60: 13). Och vi förstå lätt, hvad som menas med hans fötters rum, ty Herren säger genom Esaias i början af det 66 kap.: »Himmelen är min tron och jorden är min fotapall», hvilka ord Herren Jesus också uttalar i Matt. 5: 35. — Är då jorden hans fotapall, och han lofvat att göra sina fötters rum, rummet för hans fotablad (Hes. 43: 7), härligt, så betyder ju detta, att där han går fram, skall torrt land blifva till vattusprång och myrten och cypress uppväxa. Gud går fram i historien, och särskildt i missionens historia kunna vi se hans fotspår. Det säges, att de hedniska filosoferna föreställde sig, att den trakt på himlahvalfvet, som vi benämna vintergatan, var den väg, som solen fordom gått, och att den därför var beströdd med detta lysande stjärnstoft, hvilket vi nu veta är en oräknelig mängd af strålande världar. Men hvad är missionens historia om icke denna Guds väg på jorden, där han, som är världens ljus, går fram genom de mörka hednalanden, och där liksom lysande små punkter uppväxa i hans fotspår, återstrålande något af härligheten från rättfärdighetens sol.

Och se vi nu på det fält i Kina, som vi älska kalla S. M. K. fält, så är visserligen tillväxten i det yttre ej stor, ty arbetet har bedrifvits på samma stationer som förut, endast ett par nya utstationer hafva blifvit upptagna. Men i afseende på sin styrka och fasthet har dock verket alltjämt gått framåt, och 59 personer hafva under året blifvit döpta; vi kunna säga, att arbetet har fördjupats, att dess rötter trängt djupare ned, och att mycket vittnar om denna förvandling från törne till cypress, från nässla till myrten. — Det har varit brukligt på denna högtidsdag att icke blott se på vårt lilla fält utan att äfven kasta blicken utöfver det stora världsfältet, och jag vill därför nu anföra några siffror, som nyligen blifvit offentliggjorda på den stora missionskongressen i Newyork, där 600 missionärer och 3,000 sändebud från den evangeliska församlingen i världen kommo tillsammans, och där åhörarnes antal hvarje dag uppskattades till omkring 16,000, och möten höllos förutom i en stor sal äfven i 9 till 10 stora kyrkor. — Siffror betyda ju ej så mycket, då det gäller Guds verk, som till väsentlig del är ett inre verk, fördoldt för människors ögon, men de vittna dock om att Herren går fram nu såsom ingen tid förut. Våra bröder i Amerika, som jag tror särskildt älska missionsstatistiken, hafva räknat ut, att det i hela världen nu finnas:

omkring 14,000 * missionärer;
» 76,600 * infödda medhjälpare;
» 25,000 missionsstationer;
» 15,000 söndagsskolor med
» 765,000 lärjungar,

att de kristna församlingarna i hednaländerna räkna omkring 4,300,000 medlemmar, hvaraf 1,300,000 äro kommunikanter.

Församlingar i hemlandet bidraga till arbetet med omkring 64,000,000 kr. och de infödda kristna med omkr. 7,000,000.

Stundom blir man ju äfven i missionsarbetet, när man ser på sin oförmåga, frestad att tänka inom sig sjelf såsom profeten Esaias, då han i 49: 4 säger: »Förgäfves har jag arbetat, fruktlöst och fåfängt har jag förspillt min kraft»; men huru annorlunda blir det ej, när man ser på hvad Herren gör och kommer ihåg, att allt är hans verk, och att han gifvit löftet, att detta verk skall vara honom till ett *evigt* tecken, som *icke skall utplånas*. Det är dyrbart att se, huru de första kristna i allt betraktade missionsarbetet som ett Herrens verk. Då man noga genomläser de 20 verser, som innehållas i Apg. fr. den 27 versen i 14 kap. till och med den 18 versen i 15:e kapitlet, finner man, huru lärjungarne berätta hvar och »huru stora ting *Gud* hade gjort» — »huru *han* hade öppnat trons dörr för hedning-

* Inledningsföredrag af ordföranden vid Svenska Missionens i Kina 13:de årsmöte.

* Såsom läsaren finner skilja sig dessa siffror något från de uppgifter, som voro införda i majnumret af S. L. *Red.*

arna», huru *han* »gjort det val», att genom tro mun »hedningarna skulle höra evangelium», huru »*Gud* lämnat dem sitt vittnesbörd», huru »*han* gifvit dem sin Helige Ande,» huru *han* »genom tron renat deras hjärtan», och när Jakob sammanfattar allt, hvad bröderna berättat, slutar han med de orden: »så säger Herren, som gör allt detta». Ja, i sanning *allt* är Herrens verk, *allt,* som blifvit utfördt i Kina för hans namns ära; därför skall det icke gå under, trots all mörkrets makt och alla svårigheter, som möta, utan »det skall vara honom till ett namn, ett evigt tecken, som icke skall utplånas». — Må detta löfte vara S. M. K. motto under det nu ingångna missionsåret, och vi gifva honom all ära, för hvad han har gjort under det förflutna. Honom vare lof i evighet! Amen.

Svenska Missionen i Kina

firade Kristi Himmelsfärdsdag sitt 13:de årsmöte.

Mötet öppnades kl. 11 f. m. i kyrkan vid Floragatan med inledningsföredrag af ordföranden, hvilket återfinnes å annat ställe (se sid. 50).

Efter års- och revisionsberättelserna följde föredrag af missionär Bergling, som talade öfver Es. 6: 1—9, framhållande, att profeten behöfde, innan han invigdes, få syn på Herrens helighet. Denna uppenbarade hans orenhet och böjde honom i förkrosselse öfver och i bekännelse af sin synd. Bekännelsen medförde rening, och, då hans läppar blifvit renade, öppnades hans öra för Herrens ord: »Hvem skall jag sända, och hvem vill vara vårt sändebud?» Så måste det gå med hvar och en, som skall blifva ett Herrens vittne. Synden måste uppenbaras, bekännas och förlåtas. Därpå följer villigheten att arbeta för Herren. Herrens vittnen orena ofta sina läppar, men om deras verk skall blifva till välsignelse, måste läpparna renas, och de själfva undfå kraft af Herren att motstå frestelsen.

Sedan kommitteledamöterna därefter lämnat minnesord till den utgående systern, fröken Sigrid Bengtsson, afskildes hon med bön och handpåläggning.

Kl. 2.30 samlades ett 100-tal missionsvänner på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, till gemensam middag, som intogs under hjärtligt och otvunget samspråk. Efter middagen berättade missionär Sandberg om de stora frestelser, som de i evangelium intresserade och äfven de kristna ofta hafva att utstå med afseende på opiumodlingen, som ger långt större afkastning än hvetet. Då kineserna i allmänhet lefva under hårda villkor och hafva svårt att reda sig, ligger det så nära tillhands för dem att söka få det mesta möjliga af sin jord, och därför är det en stor försakelse för dem att afstå från att odla opium.

Fröken Ebba Burén beskref en dag på en missionsstation, och gaf denna berättelse en god inblick i missionsarbetet. Fröken S. Bengtsson lämnade vännerna några afskedsord.

Samvaron, präglad af kärlek och frid, afslöts med bön och sång.

Kl. 6 e. m. fortsattes mötet i Blasieholmskyrkan med meddelanden från missionsfältet af sekreteraren samt föredrag af missionär Axel Hahne med ledning af Rom. 12: 4—8 och docenten Kolmodin öfver dagens aftonsångstext i Apg. 1: 4—11, och skola dessa föredrag införas i »Sinims Land» framdeles.

Redogörelse öfver "Svenska Missionens i Kina" verksamhet under arbetsåret 1899.

Inför ditt ansikte skola de glädjas såsom man gläder sig i andtiden, såsom man fröjdar sig, när man skiftar byte. Es. 9: 3.

Vid afgifvandet af redogörelsen för Svenska Missionens i Kina 13:de verksamhetsår erinras vi om ofvanstående ord hos profeten Esaias. Visserligen har icke någon större, genomgripande väckelse ägt rum på vårt missionsfält under det år, berättelsen omfattar, men bud på bud hafva dock kommit från våra syskon därute, som förtäljt oss, att själar blifvit frälsta, och att Guds Helige Ande verkat bland folket. Utom de personer, som på bekännelse af sin tro på Jesus Kristus blifvit upptagna i församlingarna genom dop, har ett större antal sökare och forskare anmält sig för att erhålla undervisning i Guds ord. Evangelium har genomsyrat mångenstädes, så att det börjar blifva lif bland de döda. »Gud har så välsignat, att öfver allt på vårt stora vidsträckta fält stora och små börja fråga efter Gud», såsom br. Folke nyligen skref till några vänner. Sådana underrättelser äro i sanning glädjebud för missionsförsamlingen i hemlandet och inspirera henne till mera ifver och förnyade ansträngningar för verket. Och det måste äfven vara en hjärteglädje för missionären, då han får hemsända sådana goda nyheter. Man gläder sig inför Guds ansikte, såsom man gläder sig i andtiden, såsom man fröjdar sig, då man skiftar byte.

Efter dessa korta inledningsord öfvergå vi till den närmare redogörelsen för arbetet på missionsfältet, som br. E. Folke hemsändt, och skola därefter meddela något om hemarbetet.

Verksamheten på missionsfältet.

Üin-ch'eng, februari 1900.

»Ty edert verk skall få sin lön!»

Utkämpade strider med segrar och nederlag ligga bakom oss, okända faror och svårigheter men äfven ny nåd framför oss, och vi kunna med all frimodighet vid detta årsskifte tillropa hvarandra detta Herrens ord, taladt till Guds stridsmän i gamla tider: »Varen I frimodiga och låten icke edra händer sjunka ned, ty edert verk skall få sin lön». 2 Kr. 15: 7.

Det är vanligt, att vid hvarje års slut afgifva en berättelse öfver det flydda årets arbete. Därvid märker man kanske mer än annars, hur litet man förmår skåda bakom det för ögonen synbara. Men visst är, att i de

fördolda mäktiga krafter verka, och deras stundom framskymtande yttringar låta oss ana storheten af Herrens gärningar, hvilka vi skola se, då de en dag skola uppenbaras. Vi älska att med tacksamt hjärta dröja vid våra erfarenheter i det förflutna, men det, som ensamt kan ge oss mod och tillförsikt för framtiden, är Herrens försäkran, att hans ord ej skall återkomma fåfängt.

Verksamheten under det gångna året har i likhet med föregående år bedrifvits i de tre provinserna Shan-si, Shen-si och Ho-nan, i Shan-si på fyra stationer med två utstationer, i Shen-si på två stationer med två utstationer och i Ho-nan på en station med en utstation.

Shan-si.

Üin-ch'eng. Stationerade: Erik och Anna Folke, Hugo Linder. Fröknarna Ragnhild och Thora Hattrem samt Johanna Hundére ha varit bosatta här och hjälpt med arbetet bland kvinnorna. Axel och Anna Hahne lämnade tidigt på våren för att genom en resa till hemlandet söka stärka sina mycket medtagna krafter. Af evangelisterna Chang, Chiao och Li har den förstnämnda ofta varit borta från stationen för att utföra åtskilliga uppdrag på andra håll. Chiao har delvis vikarierat för honom, delvis skött opiumasylen under Linders ledning. Li lämnade oss på sensommaren för att återvända till sin hembygd i Shan-tong. Linder har till stor del ägnat sig åt landsbygden. Hans mål har varit att uppmuntra de troende där att sluta sig tillsammans i kretsar och sålunda bilda nya medelpunkter för verksamhet. Opiumasylen för män har besökts af 44 och den för kvinnor under fröken Hattrems ledning af 10 personer. Gossskolan har haft 11 lärjungar. Fem personer hafva genom dopet upptagits i församlingen, som nu räknar 40 medlemmar. Två hafva dött i tron, och flera icke döpta hafva på dödsbädden bekänt sin tro på Jesus. Församlingen har bidragit med kr. 80 — till verksamheten.

*

Hai-cheo. Stationerade: Frida Prytz och Agnes Forssberg. Sie från Pu-cheo har under året antagits till evangelist i Hai-cheo och Kong förestår utstationen i Pu-cheo-fu. Flickskolan har pågått som förut med 12 elever. Guds verk i barnens hjärtan har varit märkbart och gifvit våra systrar mycken uppmuntran. Flera af dem, som under föregående år lämnat skolan, börja visa tecken till, att den säd, som såtts i deras hjärtan, är fruktbärande. 21 personer hafva genom dopet upptagits i församlingen, som nu har ett medlemsantal af 36. På sista mötet märktes en tydlig tillväxt i de troendes inre lif, och deras vittnesbörd voro mycket lärorika. Församlingen har med kr. 96: 25 bidragit till verksamheten. Regelbundna gudstjänster hafva så vidt möjligt uppehållits på utstationerna Pu-cheo och Lint-sin. Frida Prytz' långvariga sjukdom har väl till det yttre vållat ett afbräck i arbetet men har också varit ett medel att väcka de troende.

*

I-shï. Stationerade: Anna Janzon, Mina Svenson, N. Sjöberg och Ebba Burén. Nanna Fogelklou har under senare halfåret arbetat här. Evangelisten Üeh och bibelkvinnan Pi hafva vistats dels i I-shï, dels på utstationen Uan-ch'üan. Ebba Burén anträdde i sällskap med Rinmans resan till Sverige i slutet af sommaren. Verksamheten har utöfvats med predikande på stationen, evangelistresor i byarna och opiumasyler. Elfva ha genom dopet upptagits i församlingen. 24 elever, gossar och flickor, ha besökt skolorna. Öfver 100 personer ha varit intagna i asylerna. Församlingens medlemsantal är 16. De ha bidragit till verksamheten med omkring 38 kr. Verksamheten i Uan-chüan-distriktet är mycket hoppgifvande. Missionärerna tillbragte några månader under sommaren på utstationen där. Evangelisten Üeh brinner af nitälskan för folkets omvändelse i detta distrikt, och Gud välsignar hans bemödanden.

*

Me-ti: Emma Anderson, som under större delen af året uppehållit verksamheten där, har afflyttat till Ho-nan. Tvenne kvinnliga missionärer, tillhörande Norska Missionen, sköta tills vidare stationens angelägenheter. De dela sin tid mellan Me-ti och distriktet på andra sidan floden i Ho-nan, där de hoppas få upptaga eget arbete, så snart tillfälle gifves. Den lilla församlingen har ökats med 3 personer. Evangelisten Liu ägnar fortfarande med mycken trohet sin tid och sina krafter åt detta fält.

Shen-si.

Tong-cheo. Stationerade: August och Augusta Berg, Gustaf Adolf Stålhammar, Anna Erikson och Sigrid Engström. Verksamheten har skötts efter samma principer som förut: med predikan, bokspridning, medicinsk- och asylverksamhet. Sjuttio patienter hafva under hösten och vintern afvants från opium. Regelbundna besök hafva gjorts till utstationen Uei-nan. Flickskolan har haft 8 elever. Församlingen har 25 medlemmar, af hvilka 6 äro döpta under året. Den har bidragit till verksamheten med omkring 58 kr. En ny utstation har öppnats i Chao-i-distriktet, där några troende regelbundet samlas till gudstjänst.

*

Han-ch'eng. Stationerade: Robert och Dagny Bergling, Emilia Sandberg, Emilia Ulff och Maria Petterson. Evangelisten Ki är infödd medhjälpare. Som Robert Bergling nödgades på grund af sin hustrus sjukdom resa hem till Sverige, har verksamheten under senare halfåret delvis måst skötas från T'ong-cheo och Üin-ch'eng. Två bibelkurser hafva hållits. Ungefär 70 opiumpatienter hafva kurerats på asylerna. Verksamheten bland kvinnorna har utförts medelst klasser och husbesök på landsbygden och i staden. På utstationen Iong-ho har hållits skola, som besökts af 7 elever. Medlemsantalet i församlingen är 21, hvaraf 8 blifvit döpta under året. Bidragen uppgå till kr. 8: 25.

Ho-nan.

Sin-ngan: Carl Blom med tillhjälp af Yong-ning-församlingens äldste (Chang) har förestått arbetet. Ett för verksamheten lämpligare hus än det, vi förut innehade, har intecknats i staden Sin-ngan. Emma Anderson och Sigrid Engström hafva nyligen bosatt sig där. Flere längre resor hafva gjorts i distriktet. Guds ord har blifvit predikat på vidsträckta områden. Sanningen har också fattat fäste, så att intresserade finnas i de flesta af regeringsdistrikten. Församlingen räknar 22 medlemmar, som nästan alla höra till utstationen Yong-ning. 5 hafva döpts under året. Flera af de kristna i Yong-ning tura om att uppehålla regelbundna gudstjänster på

tre olika ställen. Församlingen har bidragit med omkring 30 kr. till verksamheten.

Visserligen är detta ännu den ringa begynnelsens dag. Ordet har dock blifvit utsådt, och frukt börjar visa sig. De kristne äro fåtaliga, men man finner dock öfverallt sådana, som bekänna Herrens namn. I Shan-si finnas troende i alla de 11 regeringsområden, som höra till vårt distrikt. I Shen-si är förhållandet i det närmaste detsamma med de 11 områden, som där höra till vårt fält, coh i Ho-nan har ljuset redan tändts i fem af de 10 områden, vi där arbeta. Låt oss i tålamod och uthållighet gå framåt och gå framåt på våra knän, och vi skola få se Herrens stora frälsningsgärningar bland detta folk.

En särskildt stor uppmuntran har beredts oss genom syskonen Rinmans vistelse bland oss, och genom deras trosvarma umgänge hafva våra händer mycket stärkts i det goda verket.

Detta är ett betydelsefullt år i Kinas missionshistoria. Den romerska kyrkan har sett sina ifriga bemödanden att vinna politisk makt i landet krönas med framgång. Deras missionärer och präster äro nu inordnade i rangordning med mandarinerna, och understödda som de äro af Frankrike, har deras makt växt i hög grad. Ännu hafva vi ej sett någon katolsk mission närma sig vårt område, men de torde snart sträcka sig hit, och hvad detta innebär, kan endast den fatta, som fått vara vittne till deras sätt att gå till väga. Ännu stå vi ensamma Herrens vittnen i denna trakt med dess minst fem millioner själar, med dess 33 städer och tusentals byar och köpingar. Hvem vill komma och hjälpa oss i striden? Hvem vill komma nu, när alla dörrar stå öppna? Hvem vill sprida lukten af Kristi evangelium ibland dessa millioner, som ännu sitta i mörker och dödens skugga?

E. Folke.

Fröken *Mary Ramsten* har äfven under 1899 arbetat på en af C. I. M:s stationer: *Üshan*, provinsen Kiang-si.

Hemarbetet.

Kommittéen har under året vunnit förstärkning, i det pastor Aug. Hylander inträdt såsom konsultativ ledamot.

*

Till ombud hafva invalts doktor *G. Bergström*, Arboga, direktör *N. Jörgensen*, Tullgarn och brukspatron *E. Kjellberg*, Göteborg.

Af våra ombud har Herren till sin glädje hemkallat folkskolläraren *A. Rosvall*, Gotland.

*

Års- och höstmötena höllos i kyrkan vid Floragatan, och på samma lokal var ock en liten missionsfest anordnad Trettondag jul, då flera af de hemmavarande missionärerna talade om arbetet i Kina. Därsammastädes hafva ock bönemöten för missionen hållits hvarje tisdagsafton under höst- och vårterminerna. Dessa bönemöten hafva varit något talrikare besökta än föregående år, och hvad som är ännu dyrbarare, är det, att en innerligare böneande gjort sig gällande. För detta prisa vi Gud, på samma gång vi ifrigt åstunda, att bönens ande i högre grad måtte utgjutas öfver oss och öfver alla missionens vänner.

På Hushållsskolan, 19 Västra Trädgårdsgatan, hölls en missionsafton i januari, som på samma gång var en afskedsfest för syskonen Tjäder och Fredrika Hallin. Hvar och en af våra missionärer, som voro i hemlandet, berättade vid detta tillfälle någon tilldragelse ur deras erfarenhet från missionsfältet.

Missionens tacksägelse- och bönemöte den 15 mars var ock på denna lokal, och hade vi då glädjen att se ibland oss den gamle och vördade d:r Bædeker, som i de mest varmhjärtade ordalag uppmuntrade Herrens vänner till verksamhet för Herren, medan det ännu gifves tid.

Sekreteraren och missionärerna C. H. Tjäder, Axel Hahne och äfven Bergling samt Fredrika Hallin och fru Sandberg hafva gjort missionsresor till olika delar af landet och öfverallt mottagits med glädje och kärlek från missionsvännernas sida. Till alla de vänner, som hjälpt dem eller på ett och annat sätt tjänat dem, beder kommittéen att få uttrycka ett hjärtligt tack.

*

Under året hafva missionärerna *Axel Hahne* och *Robert Bergling* med familjer återvändt till hemlandet för hvila.

Missionär *C. H. Tjäder* med fru och fröken *F. Hallin* hafva däremot vändt tillbaka till missionsfältet.

I början af dec. afreste fröken Jane af Sandeberg till Kina, dit hon ankom i medio af januari. Sedan dess har hon varit sysselsatt med språkstudier, och torde hon i dessa dagar tillsammans med Tjäders och fröken Hallin framkomma till vårt missionsfält.

*

Löjtnant G. A. Stålhammar, som vid sin utresa till Kina hösten 1897 begärde, att de första 2 åren af hans vistelse därute skulle få anses såsom profår, har ingått såsom full medlem af missionen.

Gustaf Adolf Stålhammar

föddes den 28:de nov. 1869 i Stockholm. Föräldrarna äro öfverstelöjtnanten Adolf Stålhammar och hans aflidna hustru Vendela, född Martin.

Gustaf Adolfs uppfostran i hemmet var synnerligt omsorgsfull i alla stycken; genomgick Beskowska skolan, där han blef student våren 1888; antogs 1887 såsom volontär vid Smålands grenadierkår och gjorde sommaren 1898 sitt rekrytmöte på Ränneslätt; genomgick följande vinter infanterivolontärskolorna å Karlsborg, därefter krigsskolan på Karlberg och utnämndes till underlöjtnant i Smålands grenadierkår i nov. 1890.

Följande vinter tillbragte han i Tyskland för språkstudier; genomgick vintern 1891—92 informationsverkets högre afdelning vid Svea artilleriregemente samt aflade inträdesexamen till artilleri- och ingeniörshögskolan i maj 1892. Elev vid artilleri- och ingeniörshögskolan åren 1892—1894; genomgick krigshögskolan åren 1894—1896; tog transport 1897 från Smålands grenadierkår till Västernorrlands regemente.

Hans första intryck af kristendomen i hemmet och skolan voro allvarliga. Den konfirmationsundervisning, han erhöll af hofpredikanten G. E. Beskow vintern 1885—1886, utöfvade ett stort inflytande på hans sinnesrikt-

ning. Sommaren 1895 öppnade Herren hans ögon på ett särskildt sätt, och den därpå följande vintern deltog han som lärare i Betlehemskyrkans söndagsskola.

»Emellertid», skrifver han, »saknade jag ännu nästan helt och hållet missionsintresse. Min uppmärksamhet blef särskildt riktad på denna brist under några missionsaftnar på K. F. U. M. vintern 1895—96. Erfor vid ett par tillfällen på ett kännbart sätt frånvaron af lefvande intresse för hednamissionen. Oaktadt god vilja lyckades jag ej genast intressera mig, jag beslöt att bedja Jesus om missionsintresse. Afgörandet kom ganska tvärt: Kristihimmelsfärdsdag 1896 bevistade jag »Svenska Missionens i Kina» årsmöte i kyrkan vid Floragatan, då 3:ne kvinnliga missionärer afskildes för Kina. Pastor Lindhagen höll en kraftig predikan. Herren frågade mig, om jag vore villig att gå ut såsom missionär. Efter en hård kamp, där jag satt i bänken, gaf Herren mig kraft att svara ja. Från första stund tog jag för gifvet, att Herren menade Kina. Jag skaffade mig nu missionslitteratur. China Inland-missionens digra historia af Geraldine Guinness utgjorde under sommaren 1896 en värdefull motvikt mot den rörliga militära tjänstgöringen under krigshögskolans fältöfningar».

Genom Herrens maning och särskilda ledning reste han till London hösten 1896, där han bedref medicinska studier vid Levingstone College. Hösten 1897 afreste han till Kina, och efter den vanliga språkkursen i Ganking fortsatte han upp till missionsfältet, där han deltagit i verket på det sätt, som språket gjort det möjligt för honom. Må missionsvännerna bedja om mycken välsignelse öfver hans arbete!

Vidare har missionen antagit fröken *S. Bengtsson* och *E. O. Beinhoff*, af hvilka den förra kommer att afskiljas vid årsmötet.

Sigrid Bengtsson

föddes i Dalby församling af Värmlands län den 14 juli 1869. Föräldrarna, som båda äro aflidna, voro landtbrukaren och riksdagsmannen Bengt Bengtsson och hans hustru.

Redan under barnaåren kände hon Herrens kallelse att gifva honom hjärtat. Då hon var 14 år, gick en stor andlig väckelse öfver trakten, och hon gaf sig då helt åt Herren. Några år därefter började hon arbeta i söndagsskolan, hvilket arbete hon sedan fortsatt under de gångna åren.

1889 hörde hon ett missionsföredrag af d:r Hudson Taylor, hvilket grep henne mycket och blef för henne en kallelse från Gud. 1892 anmälde hon sig till »Svenska Missionen i Kina» och blef intagen på fröken Elsa Borgs missionsshem, där vistelsen varade 9 månader.

Under tiden hade hennes fader blifvit klen till sin hälsa och behöfde därför hennes vård. Hon återvände till honom och vårdade honom, tills han i aug. 1899 afled. Efter faderns död anmälde hon sig åter till missionen, hvilken hennes tankar ingen gång lämnat under väntetiden. Efter årsmötet kommer hon att resa till England för att vistas där öfver sommaren, och på hösten är det meningen, att hon skall utgå till Kina. Vare Herren hennes käpp och staf! Äfven hon anbefalles i missionsvännernas förböner.

Beinhoff har vistats vid »The Bible Training Institut», Glasgow under de 2 sista åren, och är det meningen, att han skall utgå i höst.

Fröken Maria Harms har sedan i okt. vistats i London på C. S. M:s fostringshem för kvinnliga missionärer, där hon ännu är.

*

Flera ansökningar ligga f. n. inne, och vi bedja Herren, att han med afseende på dem skall leda oss efter sin goda, behagliga och fullkomliga vilja. Det är ju så viktigt, att de rätta personerna komma ut. Stödjen oss därför, käre missionsvänner, med edra förböner och kommen därunder ihåg, att *trons bön förmår mycket, där den är i verksamhet.*

*

Med missionens ekonomi har Herren härligen hulpit under det gångna arbetsåret. Hans gärningar motsvara i sanning hans löften. Vi hafva fått erfara uppfyllelsen af det löftet: *Ropa till mig, så skall jag svara dig och göra stora och förborgade ting, hvilka du icke har känt.* Enligt de meddelanden, som ingingo från Shang-hai i början af april 1899, förstodo vi, att, om vi ej finge in 8,000 kr. under april och maj månader, skulle det uppstå brist ute på fältet. Vi enades om en dag, då vi skulle samlas för att bedja Herren om de behöfliga medlen. Så skedde ock, och den trofaste Guden gaf oss inom den bestämda tiden ej blott de 8,000 kr., som vi begärde, utan 13,000 kr., som han visste skulle behöfvas. Så fingo vi då tacka och lofva honom för hans härliga hjälp och bedja honom välsigna gifvarena, både kända och okända. Till alla de vänner, som gifvit till arbetet, bedja vi få frambära vårt hjärtliga tack. Herren löne eder, älskade medarbetare! Därom bedja vi ofta, och vi tro, att han hör den bönen. *Ty Gud är icke orättvis, så att han skulle förgäta edert verk och den kärlek I hafven visat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem.*

*

Till ett blifvande missionshem — så väl behöfligt för våra syskon, som återvända till hemlandet för att hvila — har, såsom vännerna sett genom vår tidning, äfven influtit en afsevärd summa. Vi tacka Gud för denna början och bida hans hjälp i fortsättningen. Visserligen vill han gifva sina tjänare en tillflyktsort, där de kunna hvila ut, medan de äro hemma.

*

Herren har således låtit sin rika välsignelse hvila öfver såväl arbetet på missionsfältet som öfver det lilla, vi fått göra härhemma. Må nu denna välsignelse, han gifvit, fylla oss med tack och lof till honom med mycken ödmjukhet, att han täckts använda oss, svaga redskap, och med ökad ifver och nitälskan för hans namns förhärligande bland hedningarna! Ske alltså!

Kommittéen för Sv. Missionen i Kina.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för »Svenska Missionen i Kina», att granska denna missions räkenskaper för år 1899, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

Behållning från 1898:		
På bank innestående	39: 32	
Kontant i kassan	115: 65	154: 97

Gåfvomedel:

Till Allmänna missionsfonden	44,341: 01	
» Husfonden	10: —	
» Bokfonden	123: 04	
» Skolfonden	1,999: 50	
» Fonden för infödda arbetare	1,272: 50	
» Medicinfonden	191: 38	
» Fonden för evangelisters utbildning	500: —	48,437: 43
» Missionärerna privat		1,750: 21
Räntemedel		29: 53
Summa Kronor		50,372: 14

Utgifter:

Utsändt till Shanghai:		
Till missionärernas underhåll och resor	39,058: 88	
» Husfonden	10: —	
» Bokfonden	123: 04	
Till Skolfonden	1,979: 50	
» Fonden för infödda arbetare	1,272: 50	
» Medicinfonden	737: 55	
» Fonden för evangelisters utbildning	500: —	43,681: 47
» Missionärerna privat:		
Behållning från 1898	55: —	
Influtet under året	1,750: 21	1,805: 21
» Missionärskandidaters resor och underhåll i England		1,166: —
» Böcker och kontorsinventarier		82: 79

Omkostnader:

Sekreterarens lön	2,200: —	
Hyra för expeditionen	200: —	
Resekostnader	379: 71	
Porto och telefon	275: 80	
Skrifmaterialer, sparbössor, annonser och trycksaker	414: 95	3,470: 46
Kronor		50,205: 93
Behållning till 1900:		
På bank innestående	29: 53	
Kontant i kassan	136: 68	166: 21
Summa Kronor		50,372: 14

Tillgångar:

den 31 December 1899:

I hemlandet:

Böcker och inventarier	285: 73	
Kontant i kassan	136: 68	
I bank innestående	29: 53	451: 94

I Kina:

Ett hus i Üin-cheng	4,000: —	
» » » Hai-cheo	2,000. —	
» » » Tong'cheo-fu	7,000: —	13,000: —
Summa Kronor		13,451: 94

Skulder:

Inga.

För ett blifvande missionshem har under året influtit		10,511: 37
Upplupen ränta därå		238: 96
Kronor		10,750: 33
Af dessa medel är bank innestående		10,737: 42
Kontant i kassan		12: 91
Kronor		10,750: 33

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och, då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under 1899 varder kommittéen beviljad.

Stockholm den 17 April 1900.

F. T. Olsson, Direktör. *Fritz Eckert,* Arkitekt. *Carl Boberg,* Redaktör.

Redaktionens afdelning.

Bröllop i Üin-ch'eng.

Den 21 febr. sammanvigdes i Üin-ch'eng missionärerna Hugo Linder med fröken Naëmi Sjöberg och Gustaf Adolf Stålhammar med fröken Mina Svensson. Vigseln förrättades af Erik Folke, som erhållit fullmakt från en luthersk församling i Amerika att förrätta kyrkliga handlingar.

»Vigselakten, som försiggick kl. 10 f. m. i Folkes trefligt smyckade förmak, var mycket högtidlig», berättar Hugo Linder, »och följdes med spänning af den stora skaran af troende, som inbjudits. De hade aldrig förut sett några utländingar vigas, och, ehuru de ej förstodo något af hvad som sades, syntes de dock mycket trakterade af det hela och gratulerade oss mycket respektfullt genom en djup bugning, sedan utländingarna tagit oss i hand.»

»Ehuru till vår ledsnad syster Anna Folke var sängliggande i lunginflammation, deltog hon med oss i vår glädje. Vi firade ett mycket trefligt bröllop, och då jag och min hustru vid middagstiden voro på väg till vårt nya hem i I-shi, tackade vi af allt hjärta Herren, som ombesörjt, att vi besparats mödor, tidsutdräkt och kostnader för en resa till Shanghai och tillbaka.»

* * *

Anna Janzon och Torsten Folke skulle resa från Üin-ch'eng den 12 mars och kunna således väntas hit i medio af juni.

* * *

Våra kära syskon i Üin-ch'eng hade en svår pröfvotid att genomgå under senare delen af febr. och första delen af mars, såsom synes af nedanstående utdrag ur bref från broder Blom, dateradt den 5 mars 1900.

»En tillflykt undan stormen, när fiender rasa som störtskuren mot en vägg».

Vi hafva haft det här på senare tider, just som jag

föreställer mig, att jag skulle känna det, om jag vore en vägg, utsatt för en störtskur, hvilken jag måste uthärda till slut, utan möjlighet att komma undan och utan att veta, om det värsta redan gått öfver, eller det alltjämt vore mera intensiva vindstötar och regnfall att vänta. Det är godt att ha en tillflykt. Brådska, öfverraskningar, oro, fruktan, förargelse, ovisshet, bedröfvelse, omsorg och oförmåga: se här några skurar! Detta tillstånd började före kinesiska nyåret, då min afresa till Honan uppsköts dag efter dag i väntan på post för att se, om Erik skulle få följa med eller ej, beroende på utlåtandet om Torstens hemresa. Så fick jag till slut resa ensam och blef vid floden uppehållen, så att jag först på nyårsdagen kom fram till Sin-ngan. Därifrån måste jag resa midt under brådskan för att hinna till bröllopet den 14 febr., och på vägen blef jag af med Ch'engtsi, som kvarhölls i Mien-ch'ih af sin far. Vid återkomsten fann jag bröllopet uppskjutet till den 21:sta. Hade jag vetat det förut, skulle jag rest till Iongning, hvilket jag mycket önskade göra.

Några dagar före bröllopet sjuknade så Anna Folke i sin lunginflammation, hvilket ju försvårade både förberedelserna och utförandet. Skolan började, men Ma S. S. kunde ej undervisa till följd af ett svårt anfall af asthma. Annas sjukdom visade mycket elakartade symptomer, och krisen kom först på 9:de dygnet. Det såg ut, som om hon skulle fått gå då, men hon höll ihop, och febern gick men endast för att nästa natt följas af intensiv blodhosta. Äfven stycken af cellväfnaden stöttes upp, och likväl gick det tillbaka, fastän lämnande henne i ett oerhördt utmattadt tillstånd. I fredags kväll ett par timmar efter aftonbönen kom Ts'ai-na och bad mig se, hur det var med läraren, som såg besynnerlig ut. Jag gick ut och fann gubben döende i sin stol, antagligen af hjärtförlamning genom andnöden. Så var det att sända bud till medelmannen och Mas hem, nästa dag att skaffa kista och kläder, hvilket vi nödgas betala, alldenstund han dog i vårt hus, och skaffa vagn för att sända liket till hans hem. För att hinna allt måste nätterna tagas med, och därför voro alla för trötta att hjälpa med predikan i söndags med undantag af att Gustaf Adolf tog aftonbönen. När jag på eftermiddagen kom in från gatan, efter att hafva predikat för sjette gången under dagens lopp, fick jag liksom ett slag öfver hjässan, så att jag höll på att falla omkull, innan jag kom in i mitt rum.

Erik är lika medtagen han också genom oro, nattvak och ansträngning, fastän ju allt göres för att spara honom. Anna är fortfarande mycket medtagen, och det är fråga om huruvida inflammationen ej kommer att föra med sig långsamma och allvarsamma sviter. Sista underrättelserna från Honan voro, fastän i allmänhet glädjande, dock ej tillfredsställande, emedan till följd af bristande arbetskrafter så stora uppoffringar måste begäras af evangelisten i Sin-ngan, att han för några dagar bragts ur jämnvikten. Det rättade sig ju igen, men missförhållandet kvarstår, och bristen kan ej hjälpas. Till sist kom här i dag bud, att Wei Tei-chin (David) dött, lämnande sin mor och lilla flicka så godt som oförsörjda. Detta är nu i stora drag ovädrets gång hittills. Om mina nerver få tagas som barometer, så är det mycket mera att vänta än af samma slag.

Hafva våra förväntningar blifvit besvikna?

Under sista tiden i Kina framställdes ofta den frågan: Äro ni uppmuntrade eller nedslagna af hvad ni sett af missionsarbetet i Kina?

Denna fråga har ej alltid varit lika lätt besvarad, som den varit framställd. Likväl har svårigheten ej berott på någon ovisshet hos den tillfrågade, utan mer därpå att intrycken från de skilda grenarna i arbetet under de mest växlande förhållanden ofta varit så lifliga, att en riktig framställning af totalintrycket ej varit gjord i ett ögonblick.

Vid ett uppbrott, sådant som vårt från Kina, ägnas mer än vanlig uppmärksamhet åt »den stråkväg», som ligger bakom. Alla (omkring 80) missionsstationer, som vi fått besöka, missionärerna (omkring 460), som vi fått lära känna och älska, ofta sammanträffande med dem i deras arbete, missionssällskapen (ungefär 28), hvilkas arbete i nio olika provinser vi haft förmånen att få blicka in uti — allt passerar åter och åter revy för vår inre blick, icke lämnande oss i någon tvekan om hvad som mer än någonsin behöfver bedjas om och tackas för.

Intryck af arbetet i detalj. Uti den rikhaltiga variationen af arbetare på fältet i Kina är det nödvändigt att ej låta sig vilseledas af sken men ej heller förbise det, som vittnar om andliga förutsättningar och Guds välbehag i verksamheten. Då svårigheterna och frestelserna i arbetet äro många, fordras mångfaldig nåd och en välsignad mångsidighet hos de arbetande.

En missionsstation uti en nyöppnad stad är t. ex. utsatt för försökelsernas stormar. Fienderna äro många och de onda andarne legio, hvilka sammangadda sig för att omintetgöra Herrens plantering på platsen. Det gäller att på ett rätt sätt »hålla fästet» just under dylika förföljelsetider, om arbetet framdeles ej skall blifva likt ett förkrympt träd. Huru mycket som därvid hvilar på den vårdhafvande missionären såväl som på hans medarbetare behöfver ej sägas. Ofta »bevisa de sig själfva inför Gud såsom beprövade arbetare», ibland icke.

På en annan station t. ex. är arbetet äldre. De döptes antal är fåtaligt, och de få gifva kanske ej mycken glädje. Sällan höras några sökare af, de infödda medarbetarne hafva möjligen fått för fria händer och lefva ett alltför bekvämt lif. Missionärerna på en sådan station, i sin goda vilja, *hoppas* nog det bästa, men *göra* ej alltid det bästa. En allt annat än tillfredsställande anblick företer en dylik verksamhet.

Om vi »förstode Guds gåfva», nämligen förmånen att med personligt intresse få taga del i Herrens verk i de minsta detaljer, skulle *vi* vara de första, som kände *vår* skuld i de brister, hvilka förefinnas. Med nytt mod och ett godt hopp skulle vi skynda att lägga just bristerna på Herrens hjärta.

I ett annat distrikt äro de ansvariga missionärerna *vakna* öfver sitt ansvar. — Att *vara* ansvarig och att vara *vaken* öfver sitt ansvar, är ju ej detsamma. — Dessa vänner ligga Herren nära och hvila tungt på honom både med egna och med kinesernas bördor. De äro bevarade från den känslolöshet, som lätt inträder efter några år i Kina, och kämpa med och för kineserna. Arbetet bland kvinnorna uppehålles regelbundet och gladt.

Friluftsmöten i hemstaden såväl som under de flitiga besöken ute i byarna försummas ej. Hela stationen både genom det yttre arbetet och det dolda inflytandet är ett verksamt salt i förruttnelsen och ett ljus ej under utan på skäppan. På olika sätt och genom olika gåfvor äro *många* stationer i Kina idel glädjeämnen.

»Förstode vi Guds gåfva», gåfvan att *få* glädjas öfver hans händers verk, såsom vore det vårt eget, skulle vi ej då på ett hjärtligare och varmare sätt än hitintills inhämta underrättelserna från våra vänner därute.

Intryck af arbetet i sin helhet. Med arbetet i stort mena vi de olika protestantiska missionssällskapens verksamhet, som hvilar på grundvalen af en gemensam trosbekännelse rörande »hufvudsaken af det vi tala». Stanna vi icke blott vid vissa enskildheter utan taga en öfverblick af det vidsträckta fältet och låta de större resultaten tala till oss, så äro vi så långt ifrån besvikna af hvad vi sett, att vi fastmer hafva en »stark uppmuntran att hålla oss vid det förelagda hoppet». Vi kunna endast med innerlig glädje och stor tacksamhet till Herren ihågkomma uppenbarelsen af hans härlighet i Kina, hans arms blottande inför hedningarnas ögon.

Det må tillåtas mig att i detta sammanhang anföra några slutord från ett föredrag af doktor Griffith John vid en missionärskonferens sommaren 1898.

»1) Först önskar jag säga, att jag är ej trött på att arbeta för Herren och själarna i Kina. Doktor Morrison tillfrågades en gång, om han ej var trött. 'Jo', löd svaret, 'ofta trött *i* men aldrig trött *på* mitt arbete. Jag har min lust i min verksamhet.' Jag kan säga detsamma. Doktor Morrisons arbetstid var endast 26 år, min har hittills varit 43, och om Gud i sin barmhärtighet vill gifva mig t. ex. ännu 10 år på jorden, skulle jag med glädje inviga dem åt honom *i* Kina och *för* Kina. En af mina högsta önskningar är att få lefva, dö och blifva begrafven i Kina.

2) Ju längre jag lefver, dess större och rikare på uppgifter synes mig missionskallet. Enligt mitt förmenande kan intet härmed jämföras, och skulle jag sålunda ej vilja utbyta det mot någon annan kallelse i lifvet. Denna uppfattning af en missionärs lif har jag ej fått på grund af framgångarna i hans arbete. Framgång eller icke framgång, arbetet synes mig i sig självt vara det värderikaste under solen. Jag läste nyligen följande om mr Gladstone: Det, som verkade mest uppmuntrande af allt, mr Gladstone hörde under sina sista på pröfningar rika månader på jorden, var underrättelsen om att ett hans barnbarn, en tjuguårig flicka, hade invigt sitt lif åt missionärskallet bland hedningarna. Den döende statsmannen uppfylldes med fröjd vid tanken på att en af hans älskade utvalt den bästa delen. För hans upplysta blick fanns det intet i detta lifvet, som motsvarade uppfyllandet af Jesu befallning att predika evangelium för dem, som äro fjärran. Åter och åter påminde han med triumferande glädje om denna händelse inom familjen!

När Felix Carey gick in uti regeringens tjänst, ansåg hans fader, att han nedstigit från en missionärs högre till en ambassadörs lägre uppgift. O, låt oss hålla vår kallelse i ära och stå oryggligt fast i den. Gud förbjude, att några här närvarande skulle vända ryggen åt detta kära arbete och upptagas af annat. Det finns stora frestelser i vår väg. Mån I, mina yngre medarbetare, hafva många år kvar i Kina, ständigt erfara ökad fröjd och växa djupare in i arbetet.

3) *Jag är ej besviken såsom missionär.* En otillfredsställd missionär är något bedröfligt att skåda. Jag har träffat missionärer, som efter en kort tid i Kina talat om sina erfarenheter såsom mycket nedslående, flere af dem hafva återvändt till sina hemland af intet annat skäl. Mitt råd till missnöjda missionärer är:

Tag en vidsträckt öfverblick af missionsarbetet och stanna därinför så länge, att du blir uppfylld af missionsanden, och dina missräkningar skola förvandlas till förhoppningar.

En nyutkommen broder gick med sin afskedsansökan i fickan två år. När han berättade detta för mig, sade han: »jag sände aldrig in den, och nu är jag tacksam däröfver.»

Tänkom oss, att doktor Morrison kunde göra ett besök i Kina i våra dagar. Skulle han förstå dessa otillfredsställda missionärer? Skulle han utbrista: 'Jag har missräknat mig?' Nej, nej! Hans hjärta skulle i stället uppfyllas af förundran och stor glädje.

Herren har gjort stora ting för oss. Människor hafva ofta bedröfvat oss och ej motsvarat våra mest anspråkslösa förväntningar, vårt sätt att arbeta har ofta visat sig otillfredsställande, våra bästa försök hafva slagit fel — men på arbetet i sin helhet känna vi oss ej bedragna. Framgången hitintills har varit underbar, äfven om den ej alltid varit synlig. Stora hinder hafva undanröjts och resultaten varit öfverraskande. Men det bästa väntar. Vi äldre hafva sett stora ting, men I yngre skolen se ännu större.

Gud själf går fram bland kineserna, låtom oss följa honom och vinna detta kejsardöme för honom, »som älskat oss och gifvit sig själf för oss».

*

Jag hade den stora förmånen att vid ett samtal med doktor John i Hankow få höra denna hans uppfattning ytterligare bestyrkt genom exempel från hans egen verksamhet.

Londonmissionen, Wesleyanerna och baptisterna såväl som Svenska Missionsförbundet och ett par andra sällskap verka i Hankow, Han-yang och Wuchang, tre stora städer, de båda förra åtskilda genom Hanfloden och den senare skild från de förra af Yangtsi-kiang.

Vi tillbringade några kära dagar hos de svenska vännerna Fredéns, fröken Börjeson och broder Wennborg i Wuchang. Det var oss en stor glädje och till mycken uppmuntran att se dessa vänner arbeta med frimodighet och ett godt hopp, vinnande kineserna och afhållna af dem. Fröken Börjesons arbete bland kvinnorna har uppenbarligen varit till rik välsignelse och är af så mycket större vikt, som hon är den enda arbetare i Wuchang, som kan gifva hela sin tid åt kvinnorna och hemmen. Broder Wennborg öfverraskade oss med sin färdighet i språket efter blott två års vistelse i Kina. Han t. o. m. tolkade vid några tillfällen utan särskild svårighet.

*

Vi hade glädjen att välkomna fröken J. af Sandeberg till Kina, innan vi själfva bröto upp den 20 januari.

Det är godt att veta, att Herren har särskild nåd för hvarje särskild sin tjänare i ett land, där hvar och en individuellt, såsom aldrig tillförne, blir kastad på honom.

»Han förblifver trofast, ty han kan icke förneka sig själf.»

Toronto Canada den 20 febr. 1900.

Joh. Rinman.

Jesus min Jesus.

De flesta af oss kineser ringakta namnet Jesus. Härtill äro orsakerna många. Somliga hafva tagit intryck af smädeskrifter de läst, andra erkänna Jesus för en af Västerns heliga män men resonera som så: »hvad fördel ha vi af att tro på honom?» och vilja följaktligen ej hafva med honom att skaffa.

Fann i T'ong-cheo-fu.

Så finnas de, som säga, att utländingarna påtvinga oss *sin* religion och förleda oss att följa dem. »Hvad», mena de, »skola vi då göra med vår egen, fäderneärfda, heliga religion?»

Återigen, då någon allvarligt vill tro på Jesus och följa honom, heter det strax, att de sålt sig åt utländingen utan att besinna, att de äro födda och uppvuxna i Kina och således ej ha någon rätt eller orsak att blifva utländska undersåtar. »Jesus är *deras* (utländingarnas) Jesus», utropa de, »och får på inga villkor betraktas som *vår* Jesus.»

Ja, så resonera många i sin blindhet. O, att de blott ville läsa bibeln! De skulle då finna, att Jesus är Gud — och hur skulle jag våga motsätta mig Gud? Jesus är vägen — och huru skulle jag kunna vända ryggen åt vägen? Jesus är lifvet — och hur skulle jag våga annat än älska lifvet?

Jesus har skapat himlakropparna för att lysa öfver mig, jorden för att bo på, grödan på marken, djuren på jorden, fåglarna under himmelen och fiskarna i vattnet för att föda och tjäna mig och uppfyller på så sätt alla mina behof.

Jag var vilseledd. — Jesus befriade mig från djäfvulens snaror. Jag hade syndat. — Jesus försonade mig med Gud. Jag var nedsjunken i fördärfvet. — Jesus drog mig upp. Jag var sorgsen och bäfvande. — Jesus gaf mig frid. Jesus återlöste mig. — Han är min Frälsare. Jesus älskar mig. — Han är min vän. Jesus undervisar mig. — Han är min lärare. Jesus leder mig. — Han är min äldre broder. Jesus är dörren. Jesus besvarar mina böner, Jesus beder för mig, Jesus är min medlare, Jesus min Jesus. Den, som kan omskapa mitt hjärta, är Jesus. Jesus min Jesus. Den, som leder mig den rätta vägen, är Jesus. Jesus min Jesus. Hvem vill ej tro på Jesus? Jesus min Jesus. Hvem är, som ej vill tillbedja Jesus?

* * *

Författaren till ofvanstående lilla uppsats är den man, hvars bild i dag pryder vår tidning. För många af vår missions vänner är »gamle herr Fann i T'ong-choe-fu redan bekant. Redan för flera år sedan, före hans upptagande i församlingen, skref han »Jesus min Jesus», något som tydligt vittnade om att Confucius ej längre var n:o 1 för den gamle läraren. Strax efter ville han i sitt nit, under en pågående stor examen, omvända regeringens examinator (universitets-kanslern) och skref en uppsats, som innehöll en jämförelse mellan Kristus och Confucius. »Så fort 'ta-ren' (den stora mannen) får läsa detta, skall han helt visst tro», menade gubben. Hvad skulle man göra? Att afråda honom från att inlämna skrifvelsen, som är ett allmänt bruk, kunde ju afkyla hans ifver, och följaktligen fick han göra, som han ville. Resultatet veta vi. Han blef degraderad, miste sin lärarevärdighet, en skam så stor, som vore det hufvudet, man mistat. Men gubben tog det kristligt. Äfven *han* fick tröst af den sanningen, att härlighetens ovanskliga krona är i säkert förvar för honom. Så påminner Anden om och förklarar Jesus för de sina, äfven utan människors mellankomst.

Gamle Fann är privatlärare för missionärerna i T'ong-cheo-fu. Han är nu 67 år gammal men full af arbetskraft. Någon predikant är han ej. Han saknar de gåfvorna. »Filosofen» är starkare än »teologen». Pennan är hans vapen. Den kan han använda väl och gör det ock flitigt. I de kristliga tidningar, som utgifvas i Shanghai, förekommer tidt och ofta bidrag från honom.

»Jesus min Jesus» har legat i min bordslåda 4 à 5 år. Den kommer fram nu som text till illustrationen och utgör en frälst kines' i det aflägsna Kina trosbekännelse. Låtom oss ihågkomma, att för blott några år sedan var han en i mörker vandrande hedning, och lofva Gud för hvad korsets evangelium kan uträtta.

August Berg.

Från missionsfältet.

Iang-cheo

den 17 mars 1900.

Älskade missionsvänner!

»*Hans ansikte har gått med; . . . all sin godhet har han låtit gå framför mig.*» 2 Mos. 33: 14, 19.

Det är en glädje och förmån att stå i förbindelse med Kinamissionens vänner i Sverige, både kända och okända. Först af allt längtar jag att få sända ett varmt tack till alla dem, som vid min afresa från Sverige visade mig så stor vänlighet, och till dem, som följt och följa mig med sina förböner. Herren har hört, svarat och välsignat; ofta har jag höjt mitt hjärta i bön och tack för mina förebedjande vänner. Under sjöresan hit ut var Herren Jesus förnimbart nära, stärkte, hugsvalade och fröjdade hjärtat, och vare sig det var storm eller lugnt, varmt eller kallt, vare sig jag var frisk eller sjösjuk, så var *han* alltid nära, af sin ljuflighets ström gaf han mig att dricka. Han fyllde alla behof, stillade all oro, släckte all törst. Annars erbjöd ju sjöresan skiftande erfarenheter; vi började den under den förfärligaste storm, som snart vek för de allra härligaste dagar, då man i fulla drag kunde njuta af den friska luften, allt det vackra omkring och hvilan för både själ och kropp. Så kommo då och då de svårare dagarna igen, men de flesta voro goda, och Guds nåd var mycket stor! På vår lilla flytande värld voro många, som ställt sin färd mot det himmelska Jerusalem, vi samlades dagligen kring Guds ord till inbördes vederkvickelse och sökte så den goda säden bland våra medresande. I Colombo lämnade oss flera af våra vänner, de, som i Indien skulle höja korsets banér. I det vackra Colombo, där färgprakt, dofter och solglans tjuste sinnet, fick jag tillbringa en lycklig, fridfull söndag hos några af Herrens vänner. Men om hela resan med dess växlande intryck hinner jag ej skrifva.

Den 16 januari anlände vi till Shanghai, där jag fann det allra hjärtligaste mottagande på Kina Inland Missionens hem af vännerna där. Här stannade jag 10 dagar. Under min vistelse i Shanghai besökte jag åtskilliga gånger fröken Andersson, som på sitt »Vikingahem» arbetar bland skandinaviska sjömän. Det lilla hemmet är så trefligt, och den snälla, glada, trosvarma husmodern måste vinna hjärtan. Mången »väderdrifven sjöman» har här funnit »den rätta hamnen» och en gudomlig styrman för sitt lif; bedjen för detta arbete!

Iklädd mina kinesiska kläder anträdde jag min resa till Chinkiang. Detta var min första erfarenhet af att vara som kines bland kineserna, eftersom vi resa på s. k. »kinesklass», men oss fattades intet, och under det kineserna pratade och väsnades med opiirök och en dörr, som icke kunde stängas, sommade jag lika lugnt som någonsin hemma. Dagen därpå var kall och regnig, så vi tillbragte den i vår hytt, åto vår medförda matsäck samt pröfvade af nyfikenhet på den kinesiska maten. I Chinkiang tillbragte jag en vecka dels bland Kina Inland Missionens missionärer, dels bland de amerikanska metodisterna, som visade mig stor vänlighet. Man blir så rik på vänner i Kina!

Den 5 februari anlände jag hit och trifves utmärkt väl. Dagarna äro fullt upptagna från kl. 6 på morgonen till 10 på aftonen; 6 timmar ägnas åt studier, ty att lära språket är ju vår första uppgift. Huru svårt kinesiska språket är, det är allmänt kändt, och härvidlag behöfves i sanning krafter, tro och tålamod. Bedjen därför för oss alla, som studera, att Herren i nåd stärker förstånd, minne, kropp och själ, att han för oss öfvervinner denna kopparport mellan oss och det arma folk, som vi kommit hit för att tjäna. 2:dra versen i Es. 45 går ju före den 3:dje; Herre, du håller ditt ord!

Hvad skall jag säga om Kina med dess myllrande millioner, af hvilka ett sådant fåtal hört frälsningens ord. Här är nöd, lidande, sjukdom och sorg! Här är klagan, gråt och förtvifian! Här är okunnighet, mörker och vantro! Här är förhärdelse, synd och orenhet! Här är mörkrets furste och ondskans andemakter! Men detta är blott den ena sidan, med tro och hopp kunna vi äfven säga:

»*Här är Herren*»,

Han är här i sitt lefvande ord, här i sina svaga lemmar, här i sin ande och kraft. »Och vore världen än stor och full af mörkrets härar, dock när ibland oss Herren bor, platt intet oss förfärar.» Vi måste sjunga, vi Herrens vittnen härute, ty fröjd i Herren är vår starkhet, och vi måste gråta, då vi se all denna nöd och jämmer, som ju är ringa bredvid den andliga nöden. Ljuspunkter finnas dock, Guds ord kommer ej tillbaka fåfängt, dyrbara själar få genom tro på Jesus evigt lif och lära lefva det nya lifvet, sjunga den nya sången. Att se de omvända kineserna har varit mitt hjärtas stora tröst och glädje härute; när I bedjen för Kina, så glömmen ej dessa bröder och systrar, de hafva större svårigheter och frestelser än någon af oss.

Här i hemmet är det nu ständiga uppbrott, då systrarna resa till olika delar af landet. Tre kära skandinaviska systrar hafva redan rest upp till Shansi, men jag inväntar fröken Hallin, som väntas till Kina i början af nästa månad. Jag far då till Tong-cheo-fu i Shensi, därifrån fru Berg sändt mig ett vänligt välkomstbref.

Ett hårdt slag träffade både vår mission och mitt eget hjärta, då vi för ett par dagar sedan hörde, att Herren till sig hemkallat mr. Hunter efter en kort sjukdom i malariafeber. Det var under hans vård jag kom ut till Kina, och jag lärde under dessa veckor att älska och värdera honom högt. Med ett glödande missionsnit, en beprófvad erfarenhet och en fast karakter, förenade han den mest ovanliga självförsakelse, godhet och hjälpsamhet. Han tjänade alla: hjälpte de sjuka, lekte med barnen, läste högt för oss om aftnarna och vann allas hjärtan. Han var nu på väg till provinsen Hunan, för hvars öppnande Herren så rikt välsignat honom, men hann endast till I-chang, då hembudet kom. Hela missionen, hans älskade hustru och barn, gamla föräldrar i Skottland och många andra stå där sörjande, — men »*det är Herren*», — Hans vägar äro utan vank!

Mr. Hunter såväl som mr. Williams, som, äfven han, för en tid sedan dog strax efter sin andra ankomst till Kina, voro mycket öfveransträngda i hemlandet med möten och konferenser; kanske ha missionsvännerna något att lära af detta; den hemvändande missionären behöfver i första rummet *mottaga* andlig vederkvickelse, intresse och sympati, ehuru han ju sedan så gärna tjänar missionen med att tala om sitt arbete och hedningarnas nöd.

— Ännu ett ord med tanken på det tomrum, som mr. Hunter lämnat, och de skaror, som ännu ej nåtts med evangelium. Han lämnade, när han första gången utgick till Kina, en stor församling i Skottland, som älskade och värderade honom. Finnes det ingen i Sverige, som vill lämna ett framgångsrikt arbete bland själar hemma för att komma hit ut? Huru skall världen evangeliseras, om Guds församling endast vårdar det ena fåret i fårahuset och låter de nittionio fara vilse! Kan man ej säga, att så är? Vill du, som läser dessa rader, stanna ett ögonblick och med blicken upp till din Mästare fråga: »Herre, är det jag?» Och får du svaret: »*Du är den mannen*, den, som jag vill sända», gå då åstad i din Herres kraft, han går framför dig, — men gå icke, om du ej hört *hans* röst.

Då detta bref når Sverige har våren kommit, och många af eder tänka på att få en välbehöflig sommarhvila. Tre saker ligga på mitt hjärta att bedja eder om: 1:o) Söken att under sommaren läsa god missionslitteratur, — det bär frukt! 2:o) Afskiljen en stund hvarje dag till verksam förbön för missionen; arbeten under eder hvila för dem, som ej få hvila i sitt arbete. 3:o) Söken att på den ort, dit Herren för eder i sommar, väcka missionsintresse, om det ej finnes, och stärken det, om det finnes.

»Och allt hvad I gören, det gören af hjärtat.»

Eder i Mästarens tjänst förenade

Jane af Sandeberg.

Hai-cheo

den 6 mars 1900.

Älskade vänner i Herren!

»*Var vid godt mod och låtom oss vara modiga att strida för vårt folk och för vår Guds städer, och göre Herren, hvad honom täckes.*» *1 Krön. 19: 13.*

Genom bref från syskonen här, hafven I hört, att jag i oktober månad förra året insjuknade i tyfoidfeber. Jag låg till sängs två månader. Vi, min kamrat och jag, hade gladt oss så mycket åt att under vintern få vara ute bland kineserna, men i stället behagade det Herren att lägga mig på sjukbädden. Lofvad vare Herren, att alla hans vägar äro godhet och sanning, och får jag därför tro, att det icke var en förlorad tid utan tvärt om. I sanning har jag fått emottaga mycken välsignelse under min sjukdom. Dagen före jag insjuknade, hade jag klass med kvinnorna och hade till text om Lasari död och uppväckelse. Hvad som då mest fäste vår uppmärksamhet var: »Denna sjukdom är icke till döds utan till Guds förhärligande». Föga anade jag då, att dessa ord skulle bli tillämpade på mig. Herren har förhärligat sitt namn på mig, ty jag var *mycket* sjuk, och för mänskliga ögon syntes det, som jag skulle få gå hem, men genom hans underbara kraft och makt är jag ännu sparad för honom här. Strax jag hade blifvit sjuk, fick jag detta löfte från Herren: »Som din dag är, så skall din kraft vara». Herren höll detta löfte. Jag hade också en ständig förnimmelse utaf, att Herren skulle spara mitt lif.

Mina krafter tillåta mig icke ännu att deltaga i någon slags verksamhet. Brefskrifning o. d. tröttar mig äfven, hvarför jag icke nu sänder någon årsberättelse för skolan. Den och arbetet för öfrigt pågå som vanligt. Vi hafva f. n. 9 elever. Flera nya hafva anmält sig, men vi kunna icke emottaga dem.

Med hjärtliga hälsningar från fröken Forssberg och mig.

Eder i Jesus tillgifna

Frida Prytz.

Sin-ngan.

Namnet Sin-ngan är nog bekant för våra läsare, ty åtskilligt har blifvit skrifvet om arbetet i Honan af flere af syskonen, som gjort resor i denna del af provinsen, där vi hafva vårt arbetsfält. Alltså kommer jag att tala om en redan känd plats, då jag nu tänker beskrifva, huru vi hafva det här, och hvilka utsikter för framtiden vi hafva. Kanske bör jag först göra våra läsare uppmärksamma på att Sin-ngan i Honan ej bör förväxlas med Si-ngan i Shensi, som är Kinas gamla hufvudstad, där också ett välsignelserikt arbete länge bedrifvits af Alliance missionens arbetare.

Denna lilla stad, som vi nu fått nåd att öppna, är en mycket liten stad, och vårt arbete har också af många skäl måst börja i en liten skala. Vi behöfva därför mycken förbön, för att vårt nybörjade arbete skall kunna utvidgas, och det är nu mitt egentliga syfte med detta meddelande att väcka intresse och förbön för Sin-ngan distriktet. Jag säger Sin-ngan distriktet, ty det är ej allenast denna lilla stad, som vi nu ämna gifva vårt intresse, utan hela det distrikt, som vi fått i förtroende att vårda. Distriktet är omkring 5—6 sv. mil långt, och huru bredt det är, vet jag ännu ej, då vi ej hunnit göra någon resa i den riktningen. På vår hitflyttning genomforo vi nästan hela dess längd, och bara utmed den väg, som vi foro, passerade vi 18 byar, 1 stad och 2 köpingar, hvilkas innevånare alla skola höra evangelium af oss, om de annars skola få höra det. Kan man inte häpna vid tanken på att tusenden vistas inom det område, som man fått sig ombetrodt, hvilka man ej får tid eller tillfälle att nå med det glada budskapet! Blotta tanken är pinsam, — men det finns dock *en* utväg, och det är **bönen**. Vi behöfva ständigt påminna oss — då vi se vår egen otillräcklighet i alla afseenden — att vi genom *bönen* kunna uträtta mycket mera, än vi med vårt förstånd kunna fatta. Vi känna ej alla de utvägar, som vår allsmäktige Fader har i beredskap, men som bero af vårt medverkande genom *bönen*. Därför säger Herren också genom Esaias: »På dina murar, o Jerusalem, har jag uppsatt väktare; de skola icke tiga, hvarken dag eller natt». Detta få ju vi, som äro satta till väktare i Sin-ngan, ihågkomma. Först få vi ropa till Gud om hjälp och visdom och sedan till människorna, att de må låta sig frälsas. Jag skulle också vilja lägga sista delen af samma bibelställe på våra läsares hjärtan: »I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro! och lämnen honom ingen ro, förr än han har beredt och gjort Jerusalem (Sin-ngan) till ett

lof på jorden». Vi hafva bedit om 100 själar fr. Sinngan under år 1900, men Herren vill nog gifva oss många flera, om vi i tro utbedja dem. Herren föröke vår tro, så att vi ej begränsa hans makt med vår otro!

Vi hafva endast varit här något öfver 6 veckor, och den första tiden på en ny plats medför många besvärligheter, men Herren är en Mästare till att hjälpa i alla förhållanden, det erfara vi dagligen. En af svårigheterna är, att vi också måste undervisa männen här, hvilket ej skulle behöfvas, om våra troende bröder i hemlandet vore lydiga den himmelska kallelsen. Vi systrar hafva mer arbete, än hvad vi hinna med ibland kvinnorna och barnen, men, då inga bröder finnas att tillgå och männen hungra efter sanningen, måste vi ju gifva dem den, huru svårt vi än känna det att så där nödgas ingripa på brödernas område. Våra få bröder härute äro så öfverhopade af arbete, att godt är, om icke också deras krafter svika. Och hvarför? Jo, för att ingen *vill* komma ut och dela deras börda! »Skörden är mycken, men arbetarne äro få.»

Vi hafva nu haft glädjen att få hafva br. Blom här en vecka under det kinesiska nyåret att hjälpa oss vid den stora tillströmningen af manliga gäster. Hans krafter voro nu också, då han reste hem, så anlitade, att vi riktigt kände oss oroliga för den långa, tröttsamma resan, som långt ifrån ger den hvila, som behöfs efter dagars och nätters oaflåtliga arbete, men vi få ju lämna hvarandra i Herrens hulda omvårdnad. Han förmår att uppehålla och stärka den trötte. Honan-arbetet är ju lagdt på br. Bloms axlar, och han har här äfven i Sinngan utsått mycken säd, som vi nu få skörda.

Barnen här gifva oss mycken uppmuntran och visa stort intresse, i det att de hemma sedan undervisa de sina och äfven öfvertala dem att själfva komma hit. Det ser ut, som om Herren nu håller på att bilda sig en liten budbärareskara ibland de små, och deras hjälp är visst icke att förakta, ty kanske mången, som ej skulle lyssna till våra ord, nu tvingas att höra sanningen från sina egna barns läppar. Vi så i tron, och vi hafva löftet, att »vårt arbete i Herren ej skall vara fåfängt».

Vi firade här kinesernas nyårsdag med tre gudstjänster i vårt kapell, och mycket folk fick höra sanningen såväl den dagen som sedan alla följande dagar, både i enskildt samtal och gemensam gudstjänst morgon och afton.

Vi hafva äfven under dessa dagar varit bjudna på middag hos en af mandarinernas fruar här, och kände vi det riktigt godt. De säga sig båda vilja lära känna vår lära och visade oss mycken välvilja. Mandarinen kom själf in och hälsade och satt en god stund och samspråkade med oss, och vi sjöngo några sånger för dem och berömde vår Gud. De bjödo oss komma tillbaka och undervisa frun och begärde, att deras lilla gosse skulle få komma till oss dagligen och blifva undervisad, samt att han skulle få säga tant till oss. Vi hafva nu också fått bud, att mandarinens fru önskar besöka oss i öfvermorgon, om hon kan få hyra en bärstol, ty mandarinfruar kunna ej färdas på annat sätt. Må Gud rikligen få välsigna hennes själ!

De fattiga, det vill säga tiggarne, gifva oss mera bryderi, ty i Kina är den klassen både rikt representerad och ej begåfvad med den ödmjukhet, som man tycker skulle kläda dem en smula. Vi följa nu den principen med de fattiga, som Jesus gaf oss: »Gif honom, som beder», men vi hafva förenat det med det villkor, att de först skola sitta ned och höra sanningen, och sedan få de litet för kroppen. De, som ej vilja höra något af oss, få ej heller vårt bröd. Jag vet ej, om syskonen hemma skulle gilla ett sådant förfaringssätt, ty man kan ju också säga, att Guds princip är att låta solen lysa öfver både onda och goda, men skulle vi följa den principen, utan något villkor, är jag rädd, att vi ej skulle få råd att äta själfva, ty våra lifsvillkor i den vägen äro starkt begränsade.

Ja, nu har jag meddelat litet af hvarje från denna plats för att få syskonens medverkan i arbetet, ty det är ju Herrens önskan, att vi skola »bära hvarandras bördor och *så* fullkomna Kristi lag».

Eder i Herren förenade

Sigrid Engström.

Juh-shou.

(Ur enskildt bref från fröken *Mary Ramsten.*)

I dag voro vi i en köping 10 li härifrån, hvarest vi bruka hålla ett möte hvarje vecka. Många kära kvinnor samlas där omkring oss, och deras intresse för evangelium är växande; vi tro, att Gud skall göra stora ting där; flera sökande finnas där.

Helt säkert skall det intressera dig att höra om en vän, jag har här i staden. Hon är långt ifrån den enda, ty inom Juh-shous gråa, ödsliga stadsmur finns det flera hem, hvilkas invånare äro mig kära. Skola vi nu gå till ett af dessa hem tillsammans, 15 minuters väg härifrån. Just där öfver bron finna vi en stor stenbyggnad, hvilken ter sig för ett västerländskt öga mest som en massiv stenmur, ty inga fönster förekomma åt gatan. En slags terrass löper längs med en kanal å ena sidan af huset, men den är för hög att låta se några af dem, som sitta innanför dess balustrad. En stentrappa leder upp till hufvudingången, som är en stor, tung dörr, ofta tillsluten eller halföppen, i hvilket fall några slafflickor stå samspråkande på trappan. Att de äro slafvar ser man strax på deras stora fötter, ty alla andra i denna trakt hafva bundna fötter. Ju högre upp man kommer i societetén, dess smärre äro fötterna och desto näpnare de små sidenskor, som de äro inklämda i. »Är Chang-Tai-tai hemma?» fråga vi. (Chang är familjenamnet och Tai-tai titeln för en dam af rang.) »Ja, hon är hemma, stig in.» Genom en borggård föras vi öfver en terrass, hvarest stundom unga damer äro sysselsatta med sina fina silkesbroderier. Eller ock föras vi in genom en del olika förgårdar och vestibuler eller förrådsrum, och vår ledsagare utropar framför oss: »Gäster hafva kommit». Vi komma då in till damernas afdelning, och flera olika ansikten med sitt särskilda uttryck och bakom detta sin särskilda historia ådrager sig vår uppmärksamhet. En af dessa damer har mera värdighet än de andra, har en ovanligt grasiös hållning och ger intryck af att vara den ledande. Hon är den unge blifvande mandarinens hustru, och det är hon, som benämnes Chang-Tai-tai. Hennes man är blott 21 år och fortsätter ännu med sina studier, hvarefter han om ett par år blir mandarin i Cheh-kiang-

provinsen. Han är den gamle mandarinens son, och ännu gör han knappast intryck af att vara annat än en gosse, särskildt då man ser honom iklädd en ljusblå sidenrock.

Chang-Tai-tai sträcker vänligt ut handen, ty hon är till hälften utländska, eftersom hennes bröder varit styrande i Kwantong och varit i beröring med utländingar. Den kinesiska hälsningen är annars en stel bugning, hvarvid man fattar sina egna händer under de nedfallande ärmarna. »Ni hafva ändtligen kommit», säger hon, »jag har sett efter eder hela dagen.» Hon bjuder oss att sitta ned, och té bäres in samt kinesiska sötsaker. Hon gör tecken till oss att följa henne till hennes privata gemak, hvarefter vi försvinna bakom en gardin. Här inne hafva vi haft mången ljuflig stund tillsammans med en själ, som denna sista tid öppnat sig för evangeliun. Vi slå oss ned och samspråka hjärtligt tillsammans, ej längre dessa tomma artighetsfraser, som höra till etiketten i Kina, utan helt öppet, det stela maneret utbytes mot ett ledigare sådant. »Ni äro mina systrar och vänner, säger hon, det finnes ingenting, som jag ej kan anförtro åt eder, min största glädje är, då ni äro hos mig. Jag längtar efter, att ni skola lära mig mera ur bibeln för hvar gång, ty ännu förstår jag den ej riktigt, utan att ni förklara den för mig. Mitt hjärta är icke med i afgudatjänsten, ni veta, jag kan intet göra emot min mans bestämmelser, eller hvad gamle Lord Chang bestämmer, men för min egen del vill jag tjäna Gud, jag vill ej vara en kines utan Jesu egendom. Vi tilltala henne bakom kulisserna med hennes flicknamn »Asia-hsien.» Såsom ett förtroende har hon gifvit oss detta namn, ty en kinesdam döljer alltid sitt namn för allmänhetens blickar. Vi fråga, om hon bedit, och hon svarar, att hon dagligen beder Gud att öppna hennes hjärta mer och mer för evangelii sanningar. Vi läsa därefter tillsammans Joh. 14. Hon läser en vers, och vi läsa en vers. Hon är nämligen fullkomligt bildad i bokligt afseende, läser, skrifver hvad som helst på kinesiska, andra språk kan hon ej. Vi samtala så tillsammans öfver detta kapitel, och hon gör oss flera frågor öfver saker, som hon tänkt på. Det börjar nu att skymma och vi taga afsked, sedan vi anförtrott vår kära syster i hans hand, som begynt ett godt verk och skall fullborda det intill Jesu Kristi dag. Vid ett annat tillfälle, då vi sågo rökelse påtänd i mottagningsrummet, sade vår vän: »Frukten ej för mig, jag har ej antändt denna rökelse och kommer ej heller att göra det». Hon pekade härvid på sitt skrifbord, där hennes Nya Testamente låg samt Kristens resa och en del andra kristliga böcker. »Mina två äldre systrar», säger hon, »så länge jag läser Bibeln, kommer jag ej att göra något sådant, ty dessa falska ting äro stridande mot dess lära. Ifall jag skulle återgå till det gamla, måste jag först upphöra att läsa Guds ord, och det kan jag ej. Ännu är jag så svag, men då jag blifvit mera befästad, vill jag undervisa de öfriga af husets innevånare och vittna för dem och min man om Jesus.» Hon är själf 24 år, sålunda något äldre än hennes man, och, efter hvad vi kunna förstå, ser han upp till henne, och hon har mycket inflytande i huset. Vi kunna därför icke nog prisa Gud för denna dyrbara själ, som lyssnat och trott. Det är ganska ovanligt fall, ty i allmänhet äro de helt unga kvinnorna härute mycket fåfänga och ointresserade. Jag omtalar därför detta, för att ni skola kunna ifrigt bedja för denna själ, att hon må blifva bevarad trogen och blifva ett ljus och salt midt i sin hedniska omgifning, och att hon snart må få några af de sina med sig på lifvets väg.

Bedjen särskildt för hennes man, att Herren må öppna hans hjärta för evangelium. Å hufvudets vägnar känner han väl till kristendomen men betraktar den ännu blott som en god lära, hvilken utländingarna fört in, och som ej kan mäta sig med Confucianism, Buddhaism och andra urgamla religionssystem.

Världsmissionskonferensen

pågår nu som bäst här i Newyork. Den stora Carnegie Hall är två gånger om dagen fylld med omkr. 3,500 åhörare, och äro vidare nio kyrkor i grannskapet upptagna under 2 à 3 timmar om dagen för speciella möten. Det är öfverväldigande att se dessa skaror af missionärer, representerande de flesta och betydelsefullaste missionsfält på jorden.

En väldig missionskarta öfvertäcker hela förgrunden i Carnegie Hall och belyses af hundratals små båglampor. Under denna, på plattformen, hafva de delegerade sina platser. I midten höjer sig en mindre plattform för talarne. Det är gripande att se troskämparne Hudson Taylor från Kina, den silfverhvite John G. Paton från Nya Hebriderna, Chamberlain från Östra Indien och Ashmore från Swatow i södra Kina, hvilka alla hafva omkring femtioårig verksamhet bakom sig bland hedningarna. Deras vördnadsbjudande gestalter afteckna sig på ett rörande sätt mot den mångfärgade missionskartan.

I full harmoni med dessa och i brinnande nitälskan hafva d:r A. T. Pierson, mr Eugene Stock, mr Robert Speer, mrs Geraldine Taylor och Canon Edmond m. fl. gifvit oss del af Bibelns, i förening med yttre missionen, historia, framställt Jesus Kristus själf såsom missionens öfverhufvud och högsta myndighet och visat, att hans plan är det enda programmet och hans viljas välbehag det enda målet i detta arbete. Det är ljufligt att förnimma samma ande i alla dessa framstående personligheter inom de olika missionsrörelserna. En gemensam öfvertygelse hos dem alla gifver sig ständigt till känna, nämligen denna: »Ju mer vi förena vårt missionsintresse och arbete med Jesu egen person, desto mer gudomlig skall inspirationen blifva i stort såväl som i smått».

Hvad Herren gifver mig att meddela från konferensen skall med glädje insändas längre fram. Låt mig nu endast säga, att saknaden af svenskar är stor under dessa dagar. Det var en verklig missräkning, att ej docenten Kolmodin kunde komma, såsom ämnadt var, och att hvarken Sv. Missionsförbundet, K. M. A. eller Skandinaviska Alliancemissionen äro representerade.

Förutom Aug. Karlsson, i går anländ direkt från Kina, representerande Helgelseförbundet, äro vi de enda svenska delegerade vid konferensen.

»Gifven Gud makten! Israels Gud, han gifver makt och styrka åt sitt folk!»

Newyork d. 26 april 1900.

Joh. Rinman.

Om bönen.

Såsom en skomakare gör en sko och en skräddare en rock, alltså är det en kristens handtverk att bedja. Ingen utom den, som genom egen erfarenhet lärt det, tror huru kraftig och stark bönen är och huru mycket hon förmår. Det är en stor sak, att någon, när han känner den svåra nöd, som trycker honom, kan gripa till bönen. Det vet jag, att så ofta jag bedit med fullt allvar, så har jag ock rikligen blifvit bönhörd och erhållit mera, än jag bedit. Visserligen har Gud stundom dröjt, men han har ändå kommit.

Kristus säger: Bedjen, så skolen I få, söken, så skolen I finna, klappen, så skall det upplåtas åt eder. Först och främst vill han, att vi skola bedja, när vi äro i anfäktning. Men Gud gömmer sig ofta någonstädes och vill icke höra, ja, han vill icke låta finna sig (som det tyckes). Då måste man söka honom, d. ä. hålla i med bönen. Om man söker honom, så gömmer han sig i sin kammare. Vill man gå in till honom, så måste man klappa. Om man klappat en eller två gånger, så lyssnar han. Nu måste man klappa duktigt; och så öppnar han och säger: »Hvad vill du då, att jag skall göra dig?» Då är tiden att säga: »Herre jag vill hafva det och det». — »Haf det då», svarar han. Alltså måste man likasom väcka upp honom. Därför vill detta ord: »Bedjen» ingenting annat säga än: Bedjen, ropen, skrien, klappen, bulten och hållen på därmed utan återvändo. *Luther.*

Missionärerna.

Erik Folke	Üin-ch'eng,	ankom	till	Kina	1887
Anna Folke (född Gran)	»	»	»	»	1888
Axel Hahne } i hemlandet }	»	»	»	»	1890
Anna Hahne } » }	»	»	»	»	1893
Henrik Tjäder	Haicheo	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	»	1892
Frida Prytz	»	»	»	»	1890
Agnes Forssberg	»	»	»	»	1896
Carl F. Blom	Honan	»	»	»	1892
Emma Andersson	»	»	»	»	1895
Sigrid Engström	»	»	»	»	1897
Hugo Linder	I-shï	»	»	»	1894
Naëmi Linder (född Sjöberg)	»	»	»	»	1898
Anna Janzon	(på väg hem)	»	»	»	1890
Ebba Burén	(i hemlandet)	»	»	»	1894
August Berg	Tong-cheo-fu	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	»	1892
Teodor Sandberg	(i hemlandet)	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	»	1891
Anna Eriksson		»	»	»	1892
Robert Bergling } i hemlandet }	Hancheng	»	»	»	1892
Dagny Bergling } (född Aas) » }	»	»	»	»	1893
Emilia Sandberg	»	»	»	»	1894
Emilia Ulff	»	»	»	»	1896
Maria Pettersson	»	»	»	»	1896
Fredrika Hallin		»	»	»	1889
Mary Ramsten		»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar		»	»	»	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)		»	»	»	1897
Nanna Fogelklou		»	»	»	1897
Jane af Sandeberg		»	»	»	1899

Ombud i landsorten.

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämna, Oskarshamn.
Ahlgren, V., pastor, Grängesberg.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., d:o, Torsby, Sunne.
Andersson, A., handlande, Pingbo, Kvista.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Malmbäck.
* Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergström, G., doktor, Arboga.
Blomberg, K. M., f. d. folkskoll., Bäcktorp, Fellingsbro.
Blomström, K., folkskollärare, Bohr, Vedevåg.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp, Värnanäs.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
I. Bratt, kapten, Göteborg.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., pastor, Wilhelmina.
A. E. Dickson, godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växjö.
* Dillner, H., kapten, Skellefteå.
Elmers, D., komminister, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Gottvall, O., folkskollärare, Sundsvall.
Granér, G., folkskollärare, Motala Verkstad.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., brukspatron, Skepsta, Björnlunda.
Hjelmquist, P. M., folkskollärare, Ramfall.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Högsätersby.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Jakobsson, A. L., landtbrukare, Bockara, Berga.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Jörgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Kjellberg, E., brukspatron, Göteborg.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Kristoffersson, J., folkskollärare, Sanda, Gotland.
Landgren, I., ingeniör, sekreterare i K. F. U. M., Göteborg.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lingström, A., folkskollärare, Öfverrum.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Norling, J., folkskollärare, Kramfors.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Husqvarna.
Pettersson, A., handlande, Linde.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungebyn.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Ramsten, H., kapten, Malmö.
Regnell, John, sekreterare i K. F. U. M., Gäfle.
Risberg, P., komminister, Mörlunda.
Rudberg, E., kontraktsprost, Vånga.
Rydén, A., kyrkoherde, Matfors.
* Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., komminister, Stengården, Högsjö.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Boxholm.
Torin, K., kyrkoherde, Foglaryd.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
*Widmark, W., ingeniör, Helsingborg.
Willén, G., kyrkoherde, Rergunda, Räppe.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverrum.
Ölander, Alfr., inspektor, Broby, Söderköping.

* Konsulativ ledamot.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* A. HYLANDER, *pastor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.*

AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under maj månad 1900.

N:o		Kr.	Ö.
400.	»Herrens tionde» till M. Svenssons underhåll	27:	—
401.	G. R.	10:	—
402.	Bidrag till frakt för jullådan fr. J. F. F., Kristanstad	5:	—
403.	J. S., till hus i Han-ch'eng	10:	—
404.	Af I. F. för transmission till fr. J. af Sandeberg	500:	—
405.	Undersåkers mfg gen. E. N., Ånge	50:	—
406.	Bidrag till frakt för jullådan af A. S., Stockholm	10:	—
407.	Från söndagsskolan i Ateneum gen. K. N. d:o	28:	47
408.	Kristdala mfg gen. C. G. B.	100:	—
409.	Från D. & K. N.	100:	—
410.	C. A. W. gen. C. L., Mullsjö	25:	—
411.	S. J., Svärdskullen, Tidaholm	5:	—
412.	G. E. Till kapell i Han-ch'eng	1:	—
413.	J. S. gen. M. E. B., Ödeshög	10:	—
414.	F. P. d:o	2:	—
415.	E. B., Stockholm	500:	—
416.	Till. Fr. M. Harms utrustning & underhåll fr. K. M. A.	500:	—
417.	Matt. 6: 6.	400:	—
418.	Bidrag till frakt för jullådan	50:	—
419.	O. O., Näsby gård, Kristianstad	50:	—
420.	Syfören. bland svenskarne i Fatnomakke gen. L. D.	30:	—
421.	Alingsås mfg till ett barns underhåll i skolan gen. J. G.	50:	—
422.	»Herrens tionde» för A. B. & O. C., Kristiania	45:	—
423.	Från J. & K. B.	100:	—
424.	Kollekt i Gefle den $^{6}/_{5}$ gen. J. R.	13:	86
425.	K. F. U. M., Söderhamn gen. P. T.	10:	—
426.	Kollekt i Ånge gen. J. D.	4:	15
427.	Onämnd	1:	—
428.	L. S., Sollefteå	50:	—
429.	E. S., Marieberg	5:	—
430.	Onämnd gen. J. N., Kramfors	20:	—
431.	Onämnd	—:	25
432.	En vän i Tuna	3:	—
433.	Onämnd	1:	75
434.	C. E., Stockholm	300:	—
435.	Kollekt i Venersborg	7:	86
436.	D:o Lidköping	6:	—
437.	D:o Mariestad d. $^{29}/_{4}$	17:	75
438.	D:o Skövde	5:	25
439.	Reshjälp till R. B—g i Hjo	5:	—
440.	D:o d:o, Statva mfg	1:	—
441.	Kollekt i Haddåsen	10:	18
442.	D:o Bulsbol	3:	66
443.	Vänner i Vadstena	10:	—
444.	Kollekt i Styrestad	4:	—
445.	Senapskornet i Tullgarn gen. N. J.	25:	—
446.	Från Skördefesten i Sandseryd & Åsa gen. S. E. H.	150:	—
447.	K. S., Nacka	50:	—
	Transport kr.	3,313:	18
448.	En tacksamhetsgärd från årets nattvardsungdom gen. O. E., Vånga	29:	75
449.	Torpa mfg gen. A. P. J.	30:	—
450.	A. G. A. gen. d:o	10:	—
451.	F. P., Räntemedel	190:	74
452.	Insamling i Huskvarna gen. N. O.	65:	—
453.	E. L:s sparbössa	34:	60
454.	»Var fast och Stark» till M. S:s underhåll	31:	50
455.	Lilla Kally, Visby, till skolan i Ishi	2:	—
456.	Vid en Kina-afton hos M. H—son gen. J. N., Kramfors	21:	60
457.	t. G. ä.	15:	—
458.	K. M. A.: hallårsbidrag till N. Fogelklou	400:	—
459.	H. Ö., Stockholm	400:	—
460.	A. S. d:o	10:	—
461.	Stora Mölarps Öresförening gen. E. O., Gripenberg	50:	—
	Summa kronor	4,603:	37

Till missionshemsfonden.

462.	W. Stockholm	10:	—
463.	E. E., Falun	10:	—
464.	A. A., Norrköping	10:	—
465.	O. B., Frödinge	1:	50
466.	O. W., Keglinge	5:	—
467.	J. P. A., Krogstorp	10:	—
468.	E. B., Stockholm	10:	—
469.	K. G. M. d:o	100:	—
470.	K. A., Sala	50:	—
471.	S. J., Eksjö	50:	—
472.	W. W., Helsingborg	50:	—
473.	E. D., Skepsta	25:	—
474.	P. F., Stockholm	20:	—
475.	A. C., d:o	100:	—
476.	A. H., Lidköping	20:	—
477.	S. S., Stockholm	30:	—
478.	M. B., d:o	35:	—
	Summa kronor	536:	50

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och blifve den Allsmäktige ditt guld och det silfver, som du eftersträfvar! Ty då skall du i den Allsmäktige hafva din lust och lyfta ditt ansikte till Gud, då skall du bedja till honom, och han skall höra dig, och du skall betala dina löften.

Till alla vänner,

som sändt julgåfvor till våra kära arbetare på fältet, hembäres det hjärtligaste tack. Sändningen är i år större än någonsin förr. Må Herren löna den tro, som varit verksam i kärlek.

Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1900.